

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ"
ΕΚΔΟΣΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ: 7 ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7
Υπόμνημα κεφάλαια 1.000.000 δραχμῶν

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Δι' ἑν ἔτος	δραχ. 100
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	Δι' ἑν ἔτος	δραχ. 80
ΑΓΓΛΙΑΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ	Δι' ἑν ἔτος	δραχ. 1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	Δι' ἑν ἔτος	δραχ. 4
ΩΔΕΚΑΝΗΣΣΑ	Δι' ἑν ἔτος	δραχ. 80

Δι' ἐξέμνητοι καὶ τιμητικοὶ κατ' ἀνάλογον
Δι' ἀνδρομαί δόσι ν' ἀπανθύνονται δις ἐξέμνητοι
ΔΕΥΤΕΡΩΣ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ" 1922

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"
Ἐσωτερικὸν δι' ἑν ἔτος 12 βιβλία δρ. 120
Ἐξωτερικὸν δι' ἑν ἔτος 160

ΤΟ ΤΡΙΤΟΣ ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΧ. 2
ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ Θ ΣΤΙΧΟΣ ΔΡ. 6
ΔΙ' ΑΓΓΕΛΙΑΣ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΙ ΣΥΜΦΩΝΙΑΙ
Τὰ προηγουμένα τευχὴ τιμῶνται δρχ. 3

Τὸ «Μπουκέτο», πλὴν τῶν συνδρομητῶν
τοῦ καὶ τῶν διὰ τοῦ Γραφείου τοῦ πωλουμέ-
νων φύλλον, διατίθεται διὰ τοῦ Κεντρικοῦ
Πρακτορίου περὶ τὰς 25.000 φύλλον ὡς ἡ
ἀνωθεὶ βεβαίως τούτου.

Ἐν Κεντρικῶν Πρακτορίων Ἐφημερίδων
βεβαίως δις, ὡς ἐλάττει ἐκ τῶν ἐπιστολῶν
βιβλίων τοῦ τοῦ περιοδικῶν «Μπουκέτο» πω-
λεῖ ἑβδομαδιαίως ἀνω τῶν εἰκοσι χιλιάδων
φύλλον.

Ι. ΤΣΙΓΚΡΗΣ
Κεντρικῶν Πρακτορίων

Προσφέρομεν 50.000 δραχμῶν εἰς ἐκείνον
ὅστις ἤθελε διαψύσει τὰ ἀνωτέρω.

ΚΥΡΙΑΙ,
Θέλετε νὰ ἔχετε ὥρατο δερμα μετα-
χειρίζεσθε τὴν ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗΣ.
Πωλεῖται παντοῦ. Ζητήσατε δελγ-
ματὰ δωρεάν.

ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ 46, ΑΘΗΝΑΙ

Ζῶνα ἐλαστικαὶ
Κορσεδάκια
Στηθόδεσμοι
Τὰ τελευταῖα
Περσινι
Μοδέλλα 1928

ΣΤΟ ΝΕΟΝ
ΤΟΥΣΤΑΣΤΗΚΑ ΤΩΝ ΕΡΤΟΣΤΑΣΙΩΝ
Α. ΚΛΑΒΕΡΙ
Τῶν Παρισίων
3 ΟΔΟΣ ΠΡΟΝΣΤΗΙΟΥ 3
Ν. ΧΙΟΝΗΣ & ΣΙΑ

ΚΥΡΙΑΙ & ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ,
Καθ' ὅλην τὴν περίοδον τῶν ἀπόκρεω,
διαρκὲς ἐκθεσις εἰς τὸ
"ΘΑΛΑΣΣΙ ΣΑΛΟΝΙ,"
μοντέλων παρισινῶν διὰ χοροῦς, ἐπι-
ρίδας καὶ τσάνγας.

ΣΟΥΛΤΑΝΗ 12

ΨΑΛΙΚΑ
ΕΙΔΗ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
Κ. Β. ΨΑΛΙΔΑΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΣΥΝΑΓΩΓΗ
ΠΙΛΩΝ
ΚΑΛΛΙΟΠΗΣ ΕΥΔΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 22

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΧΡ. ΠΟΛΙΤΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ
Φυσιοθεραπευτὴς-Ὀρθοπαιδικὸς
(Εἰδικὸς ἐν Παρισίοις σπουδῶν)
Νοσήματα χρόνια, ἀρθριτικά, ρευματικά,
νευρασθένεια, νευραλγίαι, φλεβίτιδες, ἀγκυ-
λώσεις, ποχυσαρκία, χρόνια δυσκοιλιότης,
διαφ. παραλύσεις, ἡμιπληγία κ.τ.λ.
Ὀρθοπαιδικὰ (ἀραιώσεις ὀρθοπ. μηχαν. σίδερα)
ΝΕΑΙ ΜΕΘΟΔΟΙ-ΝΕΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ
ΤΖΩΡΤΖ 5 (πρὸς τὴν πλατεῖαν Κάνιγγος)
10-12 π. μ. 2-7 μ. μ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ Γραφεῖον Θ. Γ. ΠΑΠΟΥ
ΔΙΑ. 64-Ἐρμού-64.
ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ ΑΝΤ. Γ. ΘΡΟΥΒΑΛΑ
ἱατροῦ. Ἀκτινοσκοπήσεις, ἀκτινογραφίαι, ἀκτι-
νοθεραπείαι. Ἐφαρμογὴ ὅλων τῶν μεθόδων ἡ-
λεκτροθεραπείας. Ὁδὸς Σταδίου 51. Ὁραὶ 10-1
καὶ 3-5.

Α. ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΣ πτυχιόχος χειρουργός,
ὀδοντίατρος, Πειραιῶς 9 (οἰκία Τρ. χιλῆ). Τα-
χία καὶ ἀνάδυνος θεραπεία δι' εἰδικῆς μεθόδου.

ΕΦΘΑΣΕ ΣΤΟΥ ΓΕΩΡΓΑΤΟΥ τὸ CRE-
PE RUBBER. Τὸ CREPE RUBBER εἶναι τὸ γνήσιον
καουτσούκ, μολὶς ἐξεργαστὴν ἐκ τῆς φύσεως. ἔχει
πενταπλασίον ἀντοχὴν τῶν ἄλλων πετρελίων, εἶναι
ελαστικώτερον καὶ δροσερώτερον. ὡς ἐπίσης μολὶς
ἀφίχθησαν θαυμαστὰ **VEAUX VELOURS CHE-**
VREAUX VELOURS καὶ πλοῦστα συλλογὴ Παρι-
ζιανικῶν ἀγροφῶν. Μία ματιὰ ἐπὶ βιτρίνα τοῦ
ἀρκεί. **ΣΤΑΔΙΟΥ 25.**

ΙΑΤΡΟΣ ΣΩΤ. Κ. ΛΥΜΠΕΡΕΑΣ.—Δερματο-
λόγος Μπουμπουλίνης 32 Ὅπισθεν Ἀρχιεπισκο-
πικοῦ Μουσείου

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΣΗΣ ἱατρός Δερ-
ματολόγος. Ἐπὶ δεκαετασίαν Ἐπιμελητὴς τῆς
ἰδανίτης κλινικῆς τοῦ κατηχητοῦ κ. Γεωργίου
Φαεινοῦ. Δέχεται καθ' ἑκάστην ὁδὸν Κεφαλ-
ληγῆς 15Α. Ὁραὶ 8-10 π. μ. καὶ 4-8 μ. μ.

ΜΙΧ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, διπλωματούχος ὀδον-
τολόγος, ὁδὸς Μεγ. Ἀλεξάνδρου, Καβάλλα.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΖΕΡΒΟΣ δικηγόρος, Πανεπι-
στημίου 47 (17).

ΔΙΑ ΜΙΑΝ ΕΠΙΣΚΕΨΙΝ
ΔΙΑ ΤΟΝ ΠΕΡΙΠΑΤΟΝ
ΔΙΑ ΤΟΝ ΧΟΡΟΝ
ΚΑΙ ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΚΟΣΜΙΚΗΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΗΝ
ΕΙΝΕ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ

ΤΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
ΤΟΥ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΥ
ΤΟ "ΣΥΜΠΑΝ"
Ν. ΣΚΙΑΔΑ
ΣΤΑΔΙΟΥ 46

Θ. ΠΑΠΑΝΤΕΛΕΣ & Σ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
ΠΡΟΔΕΣΤΕΙΟΥ 20
Μηχανήματα Ἀρτοποιίας
καὶ παρὰ
Παραγγελλοδοχικαὶ ἔργα
Φορτωτές ἐκφορτωτές

ΜΑΙΟΥΤΙΚΑ ΚΑΙΝΙΣΤΑ
ΕΛΕΝΗΣ Π. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΓΟΝΙΑ Γ' 25 ΠΕΤΕΜΒΡΙΟΥ & ΤΡΙΠΛΗΣ
ΑΡΙΘ ΤΗΛΕΦ. 4 88

Γίνονται δεκταὶ ἐπιστολαὶ ἐκεί-
νου τοῦ τοκετοῦ τῶν ὑπὸ αὐτῶν
δυσίαν καὶ ἀνεπιτήδειον ἀνθρώπων
τὰς νέας προόδους τῆς ἐπιστήμης
τῆς πάσχοντες ἐκ γυναικείων
νοσημάτων.

**Οἰκία εὐάερος, εὐτάξις καὶ ἐκ
φωτιστός.**
**Περιποιητὸς οἰκογενειακῆς ἀφαι-
ρης καὶ καθαρά.**

ΖΩΝΕΣ - ΚΟΡΣΕΔΑΚΙΑ
MAILLOTS

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΣΑΚΑ Η-ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ
ΕΝΑΣ ΤΡΕΛΛΟΣ
(ΤΟΥ JULES LERMINA)

[Τὸ διήγημα αὐτὸ τοῦ Ζούλ Λερμινὰ εἶναι θαυμάσιον σὺν εἰδῶς
τοῦ Παρουσιάζει ἕνα τύπο ἐγκληματίου, ὁ ὁποῖος νομίζει πὺς πο-
σκειται τὸν τρελλό, ἐνθ' εἶναι ἀρχαῖα τρελλός, πάσχων ἀπὸ μα-
νίαν ἀνδροποκτονίας.]

Ἐπέτυχα! Μὰ ἦταν ἀπλούστατο πράγμα! Ὁ σκοπὸς μου
ἦταν νὰ κάμω ἕνα κακούργημα καὶ νὰ μὴ τιμωρηθῶ! Ἀπλού-
στατο σχέδιο καὶ τὸ ἐξετέλεσα σὴν ἐντέλεια. Πρέπει νὰ σὰς τὸ
διηγήθω. Χωρὶς νὰ καυχῶμαι, μοῦ φαίνεται πὺς ἐνηγορήσα, μὲ ἴδου-
πνάδα...

Ἦ Παντρετέρικα μ' ἕνα φτωχὸ κορίτσι. Ἦμουν ὑπάλληλος μὲ δια-
κόσια φράγκα τὸν μῆνα. ὅστις μετρία, μὰ ἦμουν εὐχαριστήρε-
νος, γιὰτὶ δὲν εἶχα ἀπαιτήσεις μεγάλες. Ἦ γυναῖκα μου Μαρία
ἦταν ὁραγὴ. Εἶχε μὴ ἀδελφὴ πού τὴν λέγανε Λευκὴ καὶ τῶσε
μαζὺ μας. Ὅλα πηγαίνανε καλὰ. Ἀποχτήσαμε ἕνα ἀγοράκι καὶ
ἕνα κοριτσάκι. Μοῦ αὐξήσανε τὸ μισθὸ μου καὶ ἐπαινοῦναι περὶ διακό-
σια πενήντα φράγκα.

Μία μέρα ἔλαβα ἕνα γράμμα ἀπὸ κάποιον συμβολαιογράφου. Μοῦ
φάνηκε παράξενο γιὰτὶ δὲν εἶχα σχέσεις μὲ ἐπίσημα πρόσωπα. Μὰ
κόντευα νὰ τὰ χάσω σάν εἶδα νὰ μοῦ γράφει πὺς ἔνας ἐμπόρος σὴν
Καλοῦσα θέλει τῆς γυναίκας μου καὶ τῆς ἀδελφῆς τῆς ἀπέθανε καὶ
τοὺς ἀφίσε κληρονομία ἕνα ἑκατομμύριον φράγκα!

Δηλαδή μισὸ ἑκατομμύριον σὴν καθεμιά. Τραλαλά, λαλά!

Ἐπῆραμε τὴν κληρονομία καὶ εἶχα 25000 φράγκα εἰσόδημα τὸν
χρόνον. Ἐδῶκα τὴν παραίτησί μου καὶ ἄλλαξα ζωὴ. Μισὸ ἑκατομμύ-
ριον εἶναι κατὰ τι. Καὶ ἡ κουνιάδα μου τὸ ἴδιο. Τὸ σπῆζε μὰς ἄλλαξε
δυσί. Ὑπηρετές, ἀμᾶξια, εἰκόνες. Ντύθηκα γιὰ πρώτη φορὰ σὲ καλὸ
ράφτη, καὶ φαντάσου τί φοιοῦσα ἔκαμα. Μικρὸ ποδι καὶ χεῖρ,
ὁμορφα μαλλιά καὶ γάντια.

Δὲν πέραςε πολὺς καιρὸς καὶ ἀρχισα νὰ θυμῶμαι μέσ μου. Γιατὶ
ἡ κουνιάδα μου Λευκὴ νὰ μὰς πᾶρη τὸ μισὸ ἑκατομμύριον! Γιατὶ
νὰ μὴ πάρω ἐγὼ ὅλο τὸ ἑκατομμύριον ποῦνα οἰκογενειακὰ βάσει, γυ-
ναῖκα, παιδιὰ, ἐνθ' αἶνι μὴ γερωνοκορή, δὲν εἶχε νὰ σκεφτῇ
παρὰ μονάχα γιὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς; Τότε ποῦθε σὴν νοῦν μου! Ἦ
ἰδέα νὰ τὴν σκοτώσω, γιὰ νὰ τὴν κληρονομήσῃ ἡ γυναῖκα μου! Ἀ-
πεφάσισα νὰ σκοτώσω τὴν Λευκὴ! Ἐπειδὴ ὅμως ἦμουν ἐξυπνός,
σκεπτόμουν νὰ 'βρῶ ἕνα μέσον νὰ κάμω τὸ κακούργημα χωρὶς νὰ
κινδυνέψω.

Διάβασα πολλὰ βιβλία πού γράφανε γιὰ κακούργηματα καὶ συμ-
πέρανα πὺς οἱ περισσότεροί φονιάδες προδίδονται ἀκούτως, γιὰτὶ
δὲν ξέρουν νὰ κρύβουν τὸ κακούργημά τους. Τραλαλά! λαλά! Μὰ

γιατί αυτά τα λόγια έχονταν πάντα στο στόμα μου; Περιέργο πράγμα! Διάβασα και μερικά ιστορικά βιβλία που γράφονταν για κακουργήματα που τα διέπραξαν τρελλοί. Καταρίστηκα στην ένταλση. Τραλάλι!

Ένα πρωί πήγα στο σπίτι του γιατρού Λοσσενά πουτανε ο καλλίτερος γιατρός για τους τρελλούς και του είπα:

— Γιατί έχω να πάω κάμω μία εξομολόγηση. Είμαι πλούσιος, ευτυχισμένος, λατρεύω την γυναίκα μου και τα παιδιά μου. Δεν έχω καμιά έχθρα με κανένα, με πολλές μέρες τώρα βοσκομαι σε τρομερές νευρικές κρίσεις.

Ομιλούσα επίτηδες με φωνή κοιμένη, με μάτια τρομαγμένα και χείλη σουφρωμένα. Ο γιατρός μ'έκοιταξε με προσοχή. Έπαυσα να μιλάω το ρόλο μου.

— Έξακολουθήσατε, μου είπε.

Χαμήλωσα το κεφάλι μου και με σιγή φωνή του είπα:

— Πολλές φορές νοιώθω μέσα μου μία φρικτή αγωνία. Νοιώθω τη διάθεση να σκοτώσω! Το χέρι μου αλώνεται μόνο του ν' αρπάξει το μαχαίρι από το τραπέζι. Μία τρομερή δύναμη με σπρώχνει να σκοτώσω! Ποιον; Δεν γνωρίζω. Την γυναίκα μου; τα παιδιά μου; την νουνιά μου; Φοβόμαι να μη νοιώσουν οι δικοί μου απ' τα μάτια μου το τρομερό μυστικό που με βασανίζει. Δένω τότε τα χέρια και μπήγω να νύχια μου στο σώμα μου για να ξεπνήσω από το όνειρο αυτό... Της πρώτης φορές σαν μου έχότανε αυτή η επιθυμία σηκώνομουν, έβγαζα κώτο από το κεφάλι μου, έπαινα το κακό και γυρίζα πάλι χαμογελώντας... Με είνε τώρα λίγο καλός που αυτές οι διαθέσεις μου έχουνται πειό συχνά. Νοιώθω πως η θέλησή μου αδυνατίζει. Φοβάμαι μήπως μία μέρα οχτώ πάνω να κανένα απ' τη φαμίλια μου και του μπήξω το μαχαίρι στη καρδιά! Γιατί η θύρα να με σώσετε. Φοβάμαι τον θάνατό μου. Πρέπει να με γλυτώσετε!

Ο Λοσσενά μ'άκουγε με την μεγαλύτερη προσοχή. Πήγε μου παρακαλώ, μου είπε, δεν παρατηρήσατε τίποτε συμπτώματα, προμηνύματα σχετικά με τις κρίσεις που σας έχουνται;

— Ναί, απάντησα. Αισθάνομαι πονόκεφαλο, το μυαλό μου βορραίνει σαν να γυρίζω μέσα στο κεφάλι μου. Νοιώθω μία στενωχρία στο στήθος μου.

— Πολύ καλά, είπε ο γιατρός. Σας βεβαιώ πως αυτή η αρρώστια σας γιατρέυεται εύκολα. Ν' ακολουθήσετε της οδηγίες που θα σας δώσω και θα γιατρευτείτε.

Έγραψε μία μεγάλη συνταγή, την πήρα και τον ευχαρίστησα θερμώς. Τον νοιώδιχα. Τραλάλι!... Λαλί!... Λαλί!... Μία γιατί έχονταν πάντα στο στόμα μου αυτές η δύο λέξεις; Περιέργο!

Ακολουθήσα τις οδηγίες του γιατρού, έννοείται, για να μάτια!... Το γραφείο μου γέμισε από μπουκαλάκια. Η γυναίκα μου έσπευσε να μου έλεγε πως πηγαίνο καλλίτερα. Από καιρό σε καιρό της έδωγα και μερικές αργίες ματιές. Έκείνη με ρωτούσε τί έχω και εγώ απαντούσα αργιστά πράγματα. Έτσι περάσανε τρεις μήνες. Ύστερα πήγα πάλι στο γιατρό.

— Έ, λοιπόν! μου είπε μόλις με κύτταξε από μακριά, πιστεύω πως θ'αγίνε καλά.

Έγώ άρχισα να κλάω. Έπαιξα ένα θαυμάσιο ρόλο.

— Είμαι θύμα της κακής τύχης μου, του είπα. Δεν γιατρεύτηκα καθόλου. Τα νουόδια έγιναν πάλι πειό συχνά. Αναγκάζομαι να φεύγω από το σπίτι μου και να γυρίσω στους δρόμους για να ησυχάσω λιγάκι. Μα το κέρμα το νευρικό αυτό αναβαίνει, αναβαίνει και μουρξω παντού αίμα! Κρίσι, του είπα τέλος, σάς ζητώ μία γαρί.

— Είμαι σάς διαταγός σας, απάντησε με λυπημένη φωνή.

— Σας παρακαλώ να με γλείψετε σ' ένα τρελλοκομείο.

— Μα γιατί; απάντησε με άποια.

— Γνωρίζω πως βορραίνω στις παραμονές μιας νευρικής κρίσης. Τα προμηνύματα είνε κάθε μέρα πειό δυνατά. Κλείσατε με σ' ένα τρελλοκομείο, θα με περιποιηθούν σαν τρελλό, θα μου κάμουν ψυχολογία, θα μου φορέσουν ζουλομανδύα. Εκεί θα γιατρευθώ, βοηθήσατε με, σώσατέ με, — του έλεγα και έκλαιγα.

Ο γιατρός είχε συγκινηθεί.

— Μόνο, του είπα, για να μη ανησυχήση η φαμίλια μου, θέλω να μη μάθω σε ποιό θείο βορραίνω. Θα προφασιστώ πως έχω να κάμω ένα ταξίδι για εργασία και πως θα λείψω δύο ή και τρεις μήνες. Όλο αυτό το διάστημα θα το γράφω. Αίμα ο νους μου ησυχάζει και σαν γενό καλά θα ξαναγυρίσω στο σπίτι μου και θαμια βέβαιος τότε πως δεν θα σκοτώσω κανένα.

Ο γιατρός κύτταξε τον σφυγμό μου, με στηθοσκοπήσε και μουσε στο τέλος πως έχω δικιο, πως πάχω από νευροσθένεια, η οποία όμως γιατρέυεται. Δέχθηκε επί τέλους να με βοηθήση στο σχεδίο μου χωρίς να γνωρίζω, ο ήλιό μου, το σκοπό μου!... Μου είπα πως θα με κλείσει σ' ένα τρελλοκομείο που διευθύνει ο ίδιος και ήτο βέβαιος πως σε δύο τρεις βδομάδες θαμωνα γιατρεμένος. Πότε δεν κίστενα πως θα τον κορόιδευα τόσο εύκολα...

Γύρισα στο σπίτι μου και δεν δυσκολεύτηκα να πείσω τη γυναίκα μου πως είνε ανάγκη να κάνω ένα ταξίδι. Κι αυτή που είχε παρατηρήσει μερικές παραβιές μου, τώρα τελευταία, μου είπα πως θα περάσουν με την αλλαγή του αέρος και άρχισα να μ' ετοιμάζω.

Την άλλη μέρα πού πήγα στο τρελλοκομείο. Ήτανε πρώτης τάξεως και σε καλή θέσι. Θά μου κόστιζε πολλά βέβαια, αλλά δεν σημαίνει.

Εμείνα δυο μήνες μέσα. Μόλις περάσανε δέκα πέντε μέρες προσηύθηκα μία κρίσι νευρική και άρχισα πάνω σ' ένα νοσοκομείο να κοιμήθηκα. Με τιμωρούσαν με ψυχρολουσίες. Ο γιατρός κάθε μέρα με έβγαζε και μ' έβραίωσε τέλος πως έγινε πειά καλά. Έλασα μέσα μου γιατί τον κορόιδευα έτσι χοντρά.

Μία μέρα μου είπα να γυρίσω στο σπίτι μου, γιατί δεν είχα πει τίποτα. Τον παραέλεσα να μ' αφήση άκομη ένα μήνα μέσα στο τρελλοκομείο και το δέχτηκε για περισσότερα ασφάλεια. Τέλος γύρισα σπίτι μου. Η γυναίκα μου, η νουνιά μου, τα παιδιά και οι φίλοι μου, γιορτάσανε για τον καλό μου ερχομό. Τους είπα πως έκανα αλλαγή αέρος, γιατί μου πονούσε το στήθος μου και το χέρι μου.

Σαν περάσανε τέσσερις μήνες, άποφάσισα να έκτελέσω το σχέδιό μου για την απόκτηση του μισού εκατομμυρίου. Η νουνιά μου καθότανε άσιστρά μου στο τραπέζι και ένα βράδυ της έμπεσε το μαχαίρι στη καρδιά της! Την σκοτώσα! Έβγαλα ύστερα και τρομερά ουδράσια, σαν θηρίο και σφαίριστηκα κατά γης. Έτσι φάνηκε πως μ' έπαισε κάποια κρίσις. Όταν τέλος ξαναήρθα στην ζωή μου, άρχισα να κλάω...

Η άστυντορία με συνέλεβε. Κανένας δεν μπορούσε να έννοησ την αιτία του φόνου παρά μόνον ο γιατρός Λοσσενά. Δυστυχώς ο τός έλειπε απ' το Παρίσι και η ανάκρισις έξακολούθησε. Έπαπα αν ακριβήτως πως την χτύπησα άδεια, πως μ' έσπρωξε μία μυστική δύναμις, πως έπασχα από νευροσθένεια. Ο άσκριτής μου άπλητρε πως κάνω επίτηδες τον τρελλό και πως ούτο δεν περνούω!...

Τότε σαν να έννοησκα για την ύπωση του άνακριτού, του είπα να καλέση τον γιατρό Λοσσενά, και τον έφερε άμέσως στην άνοκρησι.

Ο γιατρός τούς διηγήθηκε όλη την ιστορία μου με ειλικρίνεια, πως έκαμε π' άδύνατα δυνατά για να πολεμήσ την αρρώστια μου και πως μ' έβαλε στο τρελλοκομείο, άπέδειξε δέ από διάφορα συγγραμματα φρενολόγων ίατρων ότι έπασχα από μονομανία να σκοτώσω ανθρώπους!...

Επειδή ήμου πλούσιος και γνωστός για να μη κατηγορηθώ ά άνακριτής πως φρόνησε μεροληπτικώς με παρέπεμψε στο κακοφυγιόδικιο.

Η άπολογία μου έπαινε πολύ εύκολη. Με έθώσανε παρηγορήσει για κάθε ένδεχόμενο με καταδικάσανε να μείνω στο τρελλοκομείο δυο καιρό άποφασίσουν οι γιατροί.

Στο μεταξύ η γυναίκα μου κληρονόμησε την άδερφή της και τώρα τό ένα εκατομμύριο έινε όλο δικό μας. Κανένας δέ σκέφτηκε αυτό το πρήμα, μόνον εγώ το σκέπτομυ!

Ο Λοσσενά έδηλωσε στο δικαστήριο πως άπλητον έλπίδες να μου περάσουν αυτές οι τρομερές κρίσεις και να γιατρευθώ όλος δικό μου. Και με κλείσανε στο τρελλοκομείο.

Είμαι μέσα... γελώ... θα με κρατήσουνε έδω μέσα ένα χρόνο. Ένα χρόνο να κέρδινα μισό εκατομμύριο! Το πήρα! Καλή είνε... Τραλάλι... Τραλάλι!... Πως τους τάλιζε όλος! Χά! χά! τραλάλι... Τί σημαίνει αυτό το τραλάλι; Γιατί μου γένεται στο στόμα; Διψώ... χομ... Είμαι ένας βόθρας!... Ο γιατρός έχναε την ιστορία μου!... Τραλάλι... Θα διολογήσατε όμως πως ήτανε καλή σχεδιασμένη!... Χά! χά! Κορόιδευα και την τρέλλα... Χρειάζεται κουράγιο... Τραλάλι... Καί άν ή τρέλλα θέληση να έδικηθώ! Μπα! Μπα! Δεν άπόγει κίνδυνος... Έχω σωστό το μυαλό μου... Δεν είμαι τρελλός! Το έρω καλά, τους έβαλα όλος στο σκομ... Χόν, χόν, ντό, ντό, οέ, μί, φά!... Είμαι ο άσιστράτος!... Τραλάλι... Το πουλάκι πέταξε!... Χόν! χόν!... Καλή μέρα, κυρία... Ψυχολογία; όχι, όχι! Δεν θέλω... βοήθεια... Άχ! πως πονεί το κεφάλι μου! Τι τάλες που έχω! Θολώνουν τα μάτια μου! Αίμα! Αίμα! Όχι, δεν είμαι τρελλός. Τρά—λά—λά!

JULES LERMINA

ΑΡΧΑΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

[Αφιερώνεται εις τους αλογουμένους]

Ζηλευτό πράγμα ο πλούτος. Τίμιον όμως και θαυμαστόν ή δ' αεροσφόν.

Κανείς δικαίος δεν έκλούτσε γρηγορά.

Κέρδος αίσχρον, βαρύν κεμήλιον.

Έλπίς κακού κέρδους, άρχη ζημίας.

Δυσμύκτος

ΣΚΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Α. Μ.

Η σιλουέτα της συνδυάζει σπάνια χαρίσματα. Λεπτή, κομψή, ξεκατεμένη, εύστοχη σαν σεργιάνισμα. Ο ύψος της ευμορφίας της άρσει πολύ. Μία κατοπιμή καλγύλπος, τα μάτια της μεγάλα, έκφρασις, έκφρασις. Έλπει ένα χρόνο στην Άγγλια και μετά στο Παρίσι όπου έτοιμηθήναι γουστόζικες και χαριτωμένες βραδύς τουαλέτες, μεταξύ των οποίων έκτακτος καλαίσθητη μία βελούδινη μαρσοτέ σε χρώμα φέντι, που καταλήγει σε πυκνές σειρές παρόν ντεφινέ. Μία μακροτάτη έσφρα από τουλλι τυροκας σιμολογών την κορζάνικη αυτή τουαλέτα πού έδουαδίστη στην πινελιά δωδεσίαν φιλικήνθρωπικην έσπερίδα του Καπρίς. Κερδίζει πολύ γιατί έχει συμπαθητικό ύψος.

Η Μονταίν

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Η παρελθούσα έβδομάδα είχε δύο μεγάλους χορούς, ο ένας θιασικός, και σε μία μαγευτική ήσυχη της Κηφισοιάς—παρά τφ κ. και τφ κ. Α. Ρωμάνου—και ο άλλος εις το Καπρίς την παρελθούσαν Παρασκευήν που έδωθε ύπνδ των μικρών φίλων των πτωχών.

Εις τον πρώτον χορόν ή νυφίον έμφανίσαι, η όποια συνετίλει εις άπρηλοσπη κατανάκωσιν θανιασμού ήτο τής κ. Α. σπασίας Μάνου. Έφερε κατήνωση τουαλέτα με πολλά μαύρα τοπία που έχοντοίαν ως άρμονικόν πλαίσιον στην γοητευτική μελαγχολική φυσιογνωμία της.

Εις τον άσιστρά χορόν έφιγουράσαν οι πλέον χίς τουαλέτες χορού της έποχής. μετοξύ των όποιων πού άραιότερη ήσαν τής κας Ζωήρας—Σαθάτου—τουαλέτα γκρι-άσζαν όλη από πτερά έπαισε σε ζωζέξεν.

Τής κας Τάτης Ηλιάσκου παρσοτέ πρσίνο φωτεινό. Τής κ. Διανηριώτης θανιασμία μαύρη άμφιας.

Έκ των άσιστρά των το κακή έκφρασις, σιλουέτας και τουαλέτας ήνικε την δν Α. σπασία Σαχορράφου με τουαλέτα λευκήν τολινών.

Επίσης πειρομένην δ' προσβεντής τής Γαλλίας. Ο πρεσβυτής τής Ρουμανίας και ή κ. Ρασάνο έκτακτος ένδιαφέρουσα φυσιογνωμία, δ' προσβεντής τής Γερμανίας και ή κ. Ντε Σαίν. Η κ. και ή κ. Βαλκοβίτς, δ. κ. και ή κ. Γαίβα, δ. κ. και ή κ. Παπάτη, δ. κ. και ή κ. Φωτίδου, ή κ. Αγορίδα, δ. κ. και ή κ. Η. Μετοξά, ή κ. Μπουζι, ή κ. Καποδίστρια, ή κ. Θερλάνη, ή κ. Βάσση, δ. κ. και ή κ. Αθανασίου, δ. κ. και ή κ. Γ. Χαριτάκη, ή κ. Δ. Μάνου, ή κ. Μολα Ζωγράφου κ.τ.

Εις τή Κηφισία ή άσιστρά τής Βραδείας ήτο εις το βάθος έκς έσπερίδα άλλ. αυτό δέν έμπαδεν ν' άνακαλωθώ και να θανιασώ ή σφυροκόπος άσιστράς τής κ. Παπάζου.

Σε όλη θεωρία διακρίνονεν το άκαταγώνιστον εις νοστιμά πασπαλάκι τής δος Λοίης Αίτας.

Ένα τροπέζι διακοσμημένον από έπιψυχα λουλούδια ή κ. Λοίτη, ή κ. Χατζανέστη, ή κ. Διανηριώτης.

Ένα τροπέζι πολύ φινιριστό, με κομψές σιούντες και ίδιόμοιες νύπ από βελούδο σε χρώμα ομαραγδιού και λαμέ, τουία πινελιά, έινε οι δες Ησ-τα.

Με νεανίλ άνυπονοησί άναμένεται δ χορός—τές ντεγκνιζ—παιό δ' άσιστρά εις το Πει Παλί. Στής όντες μεγλοπρεπής άλ-θους πού δωθε την τελευσίαν Πέμπτην—της άποκορδίζενα πτ-λα—μαςά μέκωσάσιν στίλ-μυαδός πολυτελής που θ' άφήση έποχην.

Προμηνύλλονται οι έξς ίδιωτικόν χορού, παρά τφ κ. και τφ κ. Π. Καλβανοσέη, παρά τφ κ. και τφ κ. Παπάτη, παρά τφ κ. και τφ κ. Αθιόρατου, παρά τφ κ. και τφ κ. Ησ-τα, παρά τφ κ. και τφ κ. Αίτα, παρά τφ κ. και τφ κ. Αλ. Δημητριώδη.

Οι γαστροντέ τελεντέες έπικράτησαν παρό θιν άλλς. εις τήν Τελευσίαν, [έκς] κάθε Κυριακή άπόγευμα θανία ενεί κομψόταται ποσότητα και γαστροντέ ντενέθ των ό-σαν την παρελθούσαν Κυριακή ήσαν οι νύφες Νινολάιδη, Κολέζην, Μέντη, Χο-όρη, Δαλιότου, Ησ-τα, Κοζαδίνου, Θεοχάρη κ.τ. Η Μονταίν

ΔΙ ΚΟΣΜΙΚΑΙ ΔΟΗΝΔΙ

ΟΧΟΡΟΣ ΤΟΥ "ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ."

Το παραμένον Σάββατον, το άπόγευμα, έδωθε εις την άθουσαν τήν έπαινον ή άσιστρά χορευτική χοροσπείρη, την ό-ποιαν δ' έκκολούθησαν άλλη, καθώς και έσπερινός χορός.

Υπό τούς ήχους καλώς κατηντισμένης δέχστρας, άνακρουσής

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Έξαιρετική ήτο ή έπιτυχία της συναυλίας του Έλληνικού Ωδείου εις τήν ένταλση.

— Έτετελέσθησαν άποκλειστικώς έργα του Βάγνερ, υπό την διεύθυνσιν του κ. Μητροπούλου.

— Ένεφανίσθη δ' διακεκριμένος καθηγητής του Ωδείου Αρσένος κ. Μποντέλ, ο όποιος έτραγούδησε με άληθινή τέχνη και μεγάλην γλυκύτητα φωνής τρία τραγούδια του Όυγκο Βόλφ, τή συνοδεία τής όρχήστρας και δύο άριες από την Βαλκυρία του Βάγνερ, συνοδευόμενος ύπέρωχα από τον κ. Μητροπούλου.

— Εις την άθουσαν διακρίνονεν τας κυρίας και δίδας Νεγορεντή, Αμαλθ, Δοσίου, Σκέντερ, Μακά, Τούμπα, Κολκοπούλου, Παπαμάχου, Πασχάλη, Στεφάνου, Περόγλου, Μεταξά, Βελουδίου, Τριανταφύλλου, Ροδίου, Τσουκαλά, Άγγιλοπούλου, Κανελλοπούλου, Μεσηνέζη, Ρακτιβάν, Φράγκου, Μπαλή, Παρασκευά, Οικονόμου, Κουτουριώτη, Διαμαντοπούλου, Θεοδωροπούλου κ.τ. κ.τ.

— Άναχωρεί προσεχώς εις Βιέννην ή κ. Α. Τριάντη, ή όποια πρόκειται να έξακολουθήση έκεί μαθήματα με τούς διασημότερους Βιεννένους καθηγητάς.

— Πολύς κόσμος εις την προχθεσινήν συναυλίαν του Ωδείου Αθηνών, υπό την διεύθυνσιν του κ. Μποντέλ.

— Έπαύθη μία συμφωνία του ντ' Ιντι υπό τής όρχήστρας με πολλήν έπιμέλειαν και όξιόλογο άνασμίλ.

— Ο διακεκριμένος βιολιστής κ. Παλλάκ, καθηγητής του Ωδείου Βιέννης κατεχειρονομήθη για την τέχνην του εις τήν Ροντό Καπρινόζο του Σαίν Σάν.

— Εις την άθουσαν και τα θεωρεία διακρίνονεν τας κας και δας Χοτζηλοζάρου, Ψήρα, Περόγλου, Πεσματζόγλου, Δοσίου, Μετοξά, Νεγορεντή, Σπανοδμή, Μεσηνέζη, Διπλαράκου, Άργυροπούλου, Γιωργιάδη, Σεροφώντος, Πιτρίδου, Δημητράκοπούλου, Ροδίου κ.τ. κ.τ.

— Επίσης κομψή κοσμική και καλλιτεχνική συγκέντρωσις εις τήν ένταλση του κ. Μποντέλ την Πέμπτην εις τήν «Ολύμπια».

— Ωριότατον ορεπετοιά, άποτελούμενον από τραγούδια των μουσουργών Μπάχ, Μπακά, Κελνίτσε, Στράους κ.τ.

— Η συναυλία του κ. Ραδν, με έργα ίδιού του άπέδειξε μία φοράν άκόμη την άξίαν του πάλαντου του.

— Τας συνθέσεις του Έλληρος μουσουργού έτραγούδησε με πολλήν τέχνην ή κ. Ν. Φωιά και Μ. Κελκοπούλου.

Διά την προσεχή έβδομάδα προαγγέλλεται ή συναυλία τής κ. Α. Μάνου.

— Κατά την διάρκειαν της μουσικής χειμερινής σιζόν θα δώση συναυλίαν και ή μονοδίκη μας κλειδοκρυβαλιστρια Εύλαμπία Βοσιέ.

— Άναμένεται προσεχώς και ή πρώτη έμφανισις τής δισόμου Έλληνίδος καλλιτέχνιδος Βέρας Γιαννακοπούλου, καθώς και τού Έλληρος πιανίστα κ. Αίοντος Είστρατου.

Ο Μάριος

τά χορευτικά βαλλήματα επί τής μικρής σηνής του «Παρνασσού», άκοσμημένης με φοινικοειδή, πληθές ζευγών έχόμεν, άσφυκτικώς πληρούσα το τεροαίν, μέχρι τής 10ης νυκτερινής ώρας.

Εις τον χορόν διακρίνονεν, μεταξύ άλλων, την δίδα Νάνταν Διπλαράκου, την γνωστήν έσπερίδα και καθήγητριαν τής Έπαγωγής τής σχολής Θεάτου, εύστοχην, σέδουσαν όρασαν μελαγχολικήν άμφισιν, την δίδα Αίαν Καλλέζην, όλκίσθη, άσπρόδουμην, έ-κλειστήν, με πολύ εύστοχην ρουμανιάν τουαλέταν διατεταμένην από κλωδάρεις, την δίδα Αίαν Κονταρίνη, πού νόστιμη με όραση μάτια, βελούδινη τουαλέτα, την δίδα Έλλην Λοίτη, έσπρόδουμην, με πολλήν βέρβ, όρασαν βελούδινη άμφισιν, τας δίδας Βατίστα, πού νόστιμη με μάστις βελούδινης άμφιας, τή δ' Αζαράνου ύπέρωχα, έπιβλητικήν με κακή φυσιογνωμία άμφισιν, την δίδα Αίαν Μολλά, πού νόστιμη άσιστρά: έσπασίας, με βελούδινα, την κ. Κ. Κορνή, με κακή, την κ. Νίαν Κορνή, με μαύρα, την κ. Μαρίαν Καπρινόζου, άσφουλοσπαστικήν, με βελούδινα μαύρα, την δίδα Μπότση, με κακή, την κ. Έφην Ιατρού με μπλε όρασαν άμφισιν, την κ. και τήν δίδα Κεράλη, κατωίαν, την κ. Α. Παπαδιαμαντοπούλου με μαύρα, τας δίδας Αίαν και Κλειώ Ησ-τα, με όρασαν άνυπονοησί άναμένεται δ χορός—τές ντεγκνιζ—παιό δ' άσιστρά εις το Πει Παλί. Στής όντες μεγλοπρεπής άλ-θους πού δωθε την τελευσίαν Πέμπτην—της άποκορδίζενα πτ-λα—μαςά μέκωσάσιν στίλ-μυαδός πολυτελής που θ' άφήση έποχην.

Προμηνύλλονται οι έξς ίδιωτικόν χορού, παρά τφ κ. και τφ κ. Π. Καλβανοσέη, παρά τφ κ. και τφ κ. Παπάτη, παρά τφ κ. και τφ κ. Αθιόρατου, παρά τφ κ. και τφ κ. Ησ-τα, παρά τφ κ. και τφ κ. Αίτα, παρά τφ κ. και τφ κ. Αλ. Δημητριώδη.

Οι γαστροντέ τελεντέες έπικράτησαν παρό θιν άλλς. εις τήν Τελευσίαν, [έκς] κάθε Κυριακή άπόγευμα θανία ενεί κομψόταται ποσότητα και γαστροντέ ντενέθ των ό-σαν την παρελθούσαν Κυριακή ήσαν οι νύφες Νινολάιδη, Κολέζην, Μέντη, Χο-όρη, Δαλιότου, Ησ-τα, Κοζαδίνου, Θεοχάρη κ.τ. Η Μονταίν

ΔΙ ΚΟΣΜΙΚΑΙ ΔΟΗΝΔΙ

ΟΧΟΡΟΣ ΤΟΥ "ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ."

Το παραμένον Σάββατον, το άπόγευμα, έδωθε εις την άθουσαν τήν έπαινον ή άσιστρά χορευτική χοροσπείρη, την ό-ποιαν δ' έκκολούθησαν άλλη, καθώς και έσπερινός χορός.

Υπό τούς ήχους καλώς κατηντισμένης δέχστρας, άνακρουσής

Τας κυρίας: Σπ. Κοιζέση, τον άπαιτόλην τής Εύβοιας, Κορκοβάν, Μπασιμ, Έφην, Τσιρομύχου, Καρκαναγιάννη, Περό-δην, Πλάτην, Κορκοβάν, Κολκοπούλου, Α. Νίτη Μπάσση, Ηλ. Αζανάν, Φωκά, Άναγνωστοπούλου, Ρ. Φιλίππου.

ΣΜΥΡΝΑΙΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΤΡΕΞΙΜΟ

Πολύ μικρός αγάπια μικρούλα, χωρίς έννοια,
κι' ελαττωμένη τον καιρό
να μεγαλώσει, να χαρώ
Χρυσό φεγγάρι πρόσπο και στήθη κρουσταλένια.
Περνούν τα χρόνια βιαστικά και φεύγουν φορτωμένα
τη νιότη μας και τη χαρά,
χωρίς να στρέψουν μία φορά
και να παρηγορήσουν δυό μάτια δακρυσιμένα.
Ξεβλασταρώσαμε κι' η δυό, μηλιά και κυπαρίσι,
μά πριν καλοφουντώσω εγώ,
έκείνη έκαμε καρπό,
και δεν εκαταδέχτηκε γι' αυτό να μου μιλήσει.
Περνούν τα χρόνια βιαστικά κι' έρχονται φορτωμένα
με χιόνια και με γηραιά,
οβούν της καρδιάς μας τη φωτιά,
κι' αφήνουνε τα στήθη μας ήφαίστεια σβυσιμένα.

Αλλοίμονον! όπου 'τρεξε' ο αυτό το μονοπάτι
κατάκοπος θέ να σταθί,
και γρήγορα θα κοιμηθί
έκείνος, όπου ανοίξει 'νωρίτερα το μύτι.

Ίδες την τώρα τη μηλιά πως γέρνει χωρίς μίλα,
και στέκει με ξηρά κλωνιά!
Το κυπαρίσι γερονιά
Την άνηλή του κορυφή γέρνει γιομάτη φύλλα.

Μ. Δ. Σειζάνης

ΔΕΜΒΩΔΙΑ

Ηρθε, κόρη, να σε κλέψω
Την ώρα αυτή βραδυά.
Μακριά να παξιδέψω...
— Τράβα, ναύτη, τα κουτιά!

Τό καρδί περιμένει
μ' ανοιγμένα τα πανιά
και την άγκυρα συρμένη...
— Τράβα, ναύτη, τα κουτιά!

Αφες με να σε φιλήσω
και με τα θερμά φιλία
δίπλα σου να ξεψυχώ...
— Βλέπε, ναύτη, τα κουτιά!

Σειζάνης Πιττάκης

ΣΙΣ ΡΟΔΟΝ

Η άνοιξη έπερασε, το καλοκαίρι πείει...
Που βρήκες, τριαντάφυλλο, τσιμωροδίες του μύτι;
Σε ποιά περβόλι σ' έκοψε τ' αγαπημένο χέρι;
Έκείνης όπου μυστικά σ' έμένα σε προσφέρει;
Για νύχης τέτοια όμορφη, για νύχης τέτοια χρώμα
Θά σάγγιζαν τα χείλη της και το γλυκό της στόμα.
Με της καρδιάς της τη δροσιά θά σ' έχη ποτισμένο
Γι' αυτό 'σαι τόσο δροσερό και τόσο μυρωμένο,
Γι' αυτό ή εσώδια σου γλυκαίνει βαλαμώνει,
Την πληγωμένη μου καρδιά και μου περνούν οι πόνοι.

Τέτοιο τριαντάφυλλο ποθώ, την ώρα που πεθάνω,
Νά πέρ' απ' το χεράκι της στά στήθη μου άπάνω.

Αρ. Καλλιγας

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΜΟΥ

Έκνιτα τα τό στόμα σου, το κοραλλένιο στόμα,
που πάντα για στολίδι του έχει χαμόγελο γλυκό
και ελπα με παρμένο: ελπε μικρή άκόμα
ν' άκούση απ' τα χείλη μου γλυκό αγάπης μυστικό.

Έκνιτα τα τό μάτια σου, τα μάτια σου τα μαύρα,
που μ' έδωσαν τρυφερά και χαμηλώναν με ντροπή,
και ελπα: 'Ισως 'ς την καρδιά νοιάθει κι' εκείνη λαύρα,
μά είν' άδωα και δειλή και τρώπεται να μου το πη.

Τό μυστικό μου τό 'κρυφα 'βδομάδες, μήνες, χρόνια,
μά ηρθ' ή ώρα, αγάπη μου, να τό φωνάξω, να τό πώ
ν' άφήσω πειά τη σιωπή που την καρδιά πληγώνει
και να σου πώ, έλεύθερα, μικρούλα μου, δέ αγαπώ...

Γεωργ. Ζερμπίνης

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΥΝΗΓΙΟΥ

Τό κυνήγι δειν Γαλλία κατά τόν μεδαιώνα.—Τά προνό-
μια τών ευγενών.—Η κυνηγομανία βασιλέων και άρ-
χόντων.—Πώς κυνηγοῦσαν με τὰ γεράκια.

Είς κανένα άλλο μέρος του κόσμου δεν αγάπησαν τόσο το κυ-
νήγι, όσο στη Γαλλία. Πουθενά άλλου δεν εφάνησαν τόσο πιστοί
προς την κυνηγετική Αρτέμιδα οι λάτρεις της, όσον εν Γαλλία.

Τό κυνήγι υπήρξεν εις την Γαλλίαν ένα τών αρχαιοτέρων έθι-
μων του λαού. Οι πρόγονοι τών σημερινών Γάλλων, οι Γαλάται,
έκυνηγοῦσαν και χάριν τέφρας και χάριν... κέρδους. Όταν δε προ-
σέφεραν θυσίας εις την προστάτιδα του κυνηγίου θεάν, παρεπι-
σκότο εις αυτές άνθους, φέροντες μαζί των και τὰ κυνηγε-
τικά των σκυλιά, τὰ όποια ήσαν φημισμένα και τὰ όποια έμπορεύ-
οντο κερδίζοντες άκριτά την εποχήν εκείνην.

Οι Φράγκοι δεν έδειχθησαν λιγότερο από τους Γαλάτας μανιακοί
για τό κυνήγι. Από της εποχής αυτών μάλιστα έγινε τό κυνήγι
προνομίο τών ευγενών και δημογερέτο αριστοφύς σ' όλους τους άλ-
λους πολίτας, οι παραβάται έτιμωροῦντο αδοτήροτα.

Ο Γρεγκορ ντε Τουρ αναφέρει κάπου ότι ο Βασίλειος Γοντάρ
κυνηγών μία μέρα στά δάση του, βρήκε ένα βόνασο σκοτωμένο.
Τούτο τόν εξόργισε και διέταξε να ενεργηθῶν άνακρισις προς ά-
νακλήψιν του τολήσαντος να κυνηγήσει εντός τών δασών του. Πα-
ρουσιάζοντάς τον ο δασονόμος του και υπέδειξεν ως ένοχον τόν γε-
ροντα θαλαμηπόλον του Βασιλέως. Ο θαλαμηπόλος ηγήθη την
κατηγορίαν. Κατά τὰ έθιμα της εποχής ο Βασίλειος διέταξε να την
μονομαχία μεταξὺ τών δυο αυτών, πιστεύων ότι ο ένοχος θα έρ-
νεύετο κατ' αυτήν. Στην μονομαχία τόν γέροντα θαλαμηπόλον ά-
τεκατέστησεν ο νεαρός άνεψιός του. Εφρονέθησαν δε κατ' αυτήν
και οι δύο άντίπαλοι. Ο Βασίλειος όμως μη όρκεσθείς εις τούτο
διέταξε και έθανατώθη και αυτός ο γέροντα θαλαμηπόλος του. Τά
κυνήγια της εποχής αυτής ήσαν επικινδυνωδέστατα. Κυνηγοῦσαν έ-
νδως τός άρκετους, τούς κάρους και άλλα θηρία. Οι Βασίλεις έ-
τρεφαν στά δάση των χάριν του κυνηγίου παντοειδῆ ζώα. Πρώτος
δὲ ο Φίλιππος Αύγουστος τῷ 1188 έπεριτείχετο τό δάσος τών Βι-
κωνών, καταστήσας αυτό άληθές ζωοτροφείο.

Την εποχήν του φεουδαρχικού συστήματος τό κυνήγι είχε κα-
ταστή ή μανία του Βασιλέως και τών άρχόντων. Πάς μη άρχων δεν
είχε δικαίωμα να κυνηγῇ. Ο Κλώντ ντε Σεζέλ αναφέρει οτι
είχε ένα μη εὐγενή συγχωρεῖτο και αυτή ή άνθρωποκτονία.
οὐδέποτε όμως ο φόνος μιᾶς έλάφου, ενός άγριοχοίρου, ενός λαγού.
Πλην τών σκύλων έχρησιμοποιοῦσαν τότε για τό κυνήγι και γε-
ράκια. Οι ευγενείς μανιώδεις κυνηγοί φορούσαν στα κυνηγετικά
των σκυλιά και στούς έλαφούς των...

Τόσον δὲ ύπερόχος απόλαυσις έδωκε τό τό κυνήγι, ώστε ο τρο-
βαδούρος του 12ου αἰώνος Raimbaud comte d'Orange, γράφει σ' ένα
τον τραγούδι προς την ερωμένη του: «Ελθε να μη μου έπιτραπῇ
να κυνηγῶ ποτέ στη ζωή μου, εἴθε να μη κρατήσω ποτέ στο χέρι μου
γεράκι, αν κύτταζε άλλη γυναίκα, απ' τη στιγμή που σ' αγάπησα».

Και αυτοί όμως οι κληρικοί τό είχαν οφεί-
ναι τό τό κυνήγι, λαθροκυνηγώντας χάριν αυτοῦ πῃ
έκκλησιαστικά των καθήκοντα... Τό είχαν δε
τόσο παρακάμει ώστε πρώτος ο Καρολόγγος
έλαβε σχετικά περιοριστικά μέτρα, κατόπιν δε
τούς άπαιγοῦσαν τό κυνήγι εντελώς διάφοροι
Σύνοδοι.

Δεν υπήρχε μεγαλύτερον έγκλημα για τόν χο-
ρικό παρά να συλληφθῇ κυνηγών. Ο άρχων Έγ-
γελάδρος δὲ Κονώ έστειλε στην άρχοντρί-
να του νεαρούς χορικούς, οι όποιοι συνεληφθησαν να
κυνηγοῦν εις τό δάση του!

Ο Λουδοβίκος ο ΙΑ' κατέστη μιστός εις τόν
λαόν για τὰ περιοριστικά μέτρα που επέβαλε στο
κυνήγι. Ερωτικός ο Ε' επέβαλε την ποινή του
θανάτου κατά παντός, όστις ήθελε συλληφθῇ να
κυνηγᾷ στα δάση του. Τόν νόμον αυτόν έμεταρσίσε
μετά 70 περίπου έτη ο Λουδοβίκος ΙΔ'.

Είς άπειρα τα συγγράμματα που έγγραψαν τόν μεσάιωνα ογε-
νικός με τό κυνήγι. Οι συγγραφείς των εκθειάζουν τό κυνήγι, ως
άριστον άσασμόν, άποκαταρτίζοντες τούς ανθρώπους τών θανάτων
άμαρτημάτων και υποδεικνύουν διαφόρους τρόπους αυτού. Λόγω τού-
του έχρησιμοποιοῦντο έλαφες για τό κυνήγι διετηροῦντο υπό
τῶν ευγενών και δολοκλήρα ιερακοτροφεία. Η ιερακοθηρία άρχισε
στη Γαλλία από τού έτους 428.

Βραδύτερον δὲ έχρησιμοποιοῦσαν για τόν αυτό σκοπό και άετούς.
Η ιερακοθηρία εφάνη εις τόν ύμνον της έντελείας βαθμὸν επί
Λουδοβίκου τού ΙΓ'. Αργότερον άπληροεῦθη και εις αυτούς τούς
ευγενείς, έκυνηγοῦσαν δὲ με γεράκια μόνον οι βασιλείς και οι
Πρίγκιπες. Με έλαφας έκυνηγοῦσαν τήν εποχήν εκείνην και οι
γυναίκες τών ευγενών.

Η ιερακοθηρία διετηρήθη μέχρι τού Λουδοβίκου ΙΔ'. Οι κυνη-
γετικοί έλαφες έγυμνάζοντο να συλλαμβάνουν τὰ πτηνά στον ά-
έρα ή να τὰ φονεύουν μαχόμενοι κατ' αυτόν.

Με έλαφας έκυνηγοῦσαν και στο Βυζάντιον, εἴς οὐ και ο τίλος
τού 'Ιερακάρι ή—'Ιερακάρη».

Ο Νεμρὸς

Η ΑΠΕΚΔΟΣΙΣ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΤΟΥ ΕΠΤΑΝΗΣΙΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ Ι. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

[Εβδωδός παραχωρηθείσα υπό του
υιού του κ. Γ. Τσακασιάνου]

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Παρά μετανοημένος για τό πάθημά μου τούτο, έσκέφθηκα να
συναρπάξω μετά του θετικού και δραστικού φιλου κ.
Χ. Χιώτη (άνιψιού του Ιστοριογράφου), μετά του όποιου έυστή-
ρασε βιβλιοπωλείο, συνάμα δὲ ανέλαβα και την διεύθυνσιν της
Ελλην. Βιβλιοθήκης και την όποιαν εξέδιδαν τότε οι κ. κ.
Μαρίν και Χρίστ.

Ατυχώς όμως, και με τός δύο αυτός έπιχειρήσεις μας τὰ
βρήκαμε σκοτούρα!

Κακά και μαύρα με την Έλλην. Βιβλιοθήκη. Ψυχρά
και άνδρομα με τό βιβλιοπωλείον. Και ιδού και πάλιν ο πολ-
υταγής Τσακασιάνος: 'στούς πέντε δρόμους.

Κομψός και τώρα λιμοκοντορικός, πάντοτε σχεδόν άπένταρος,
πάντοτε προσποιοῦμενος τόν φαιδρὸν και χορτάτον και παντοτεινό-
τατος όλων τών θεάτρων Αθηνών άμα και άδωρος!

Νηστεϊκὸς και θεάτρο.

Κοῦρ και τὸ υἱὸς εἰς μίαν έλευσινή χαμαρίτσα, κι'
έξω εκί' στο έκαροπλαστεϊον Γιάνναρη... γοαναίτα!

Κάπου-κάπου μάλιστα, και λουτροῦ στο Φάληρον!

Κι' έραστής ο κύριος, ναίσιζε, άφέντη, έραστής με τὰ μολόνα
του κολλάρου και με τίς καρτωμένες ποετίες μου, αλλά και
με την αλάνια νησιεύα μου!

Τέτοιον με παρέλαβε και τέτοιον με άφήκε τό σκληρόκαρδον
έτος 1890.

Αλλ' εὐθὺς ὡς έπρόβαλε τό έτος 1891 αἰσθάνθηκα μίαν αὐγή
κάπου χριστιανικό χέρι να με σηκώνη απ' τόν βαρὺ λήθαργο, όπου
τότε πλέον

Συνώ—άς πὸς πὸς έύνησα—δὲν κλειούσα ο δόλιος μάτι,
καθότι δὲν εὐνοῦμαι να και τούτοις 'στό κρεββάτι.
Οίτινος και διαρρῆς κατ' έκτασις εἶπας, ένή, άστέρια,
την φωνήν σου πάλιν μου, έπαινοντο μαχαίρα!
Παίνομαι-παίνο, παίνομαι-παίνο, παίνομαι και παίνομαι,
Μόσα, παί!... Μόσα εἰς 'γαία... να πιντα θά σ' άφισο!
Ελπα, 'ιδού με υπάλληλος, και δη τωλοναϊκός
σ' εἶπας: Νά καί ένας ποιητής όλων νησιεύων!
κι' εἰς καί ή δόλια μου νησιεύα με χροστωμένη—
μόνα ή πάλιν σωφρονέι, ή πάλιν φρονιμαίνει.
Τώρα δὲ ξυπνῶ 'στὶς τήν αὐγή... κλπ.

(Ο Σπουργίτης περιπλανώμενος)

Από τότε και πέρα και μέχρι σημερον περιπλανώμαι, αληθεια,
σὴν τήν άδικη κατρία, αλλά ποτέ άλλο δεν ξαναπέσανα. Κατω-
θωσα διά της λαγυράς θελήσας μου νατοχωρισθῶ τελείως από τόν
άπειστον κύκλο τών χασομενητων, δεν εκαταρώθωσα όμως, νατο-
χωρισθῶ από της σιχοκορταίας τὰ νύχια.

Συχνά πυκνά χωρίς κι' έγὼ να τό θέλω, πάνω εκί' ποῦ βυθίζο-
μαι στα ύπαιθρια μου χρέη, παραιτῶ έξαφνα, ο άθεόφοβος, δα-
σολόγος, νόμος και άριθμολόγος και γράφω στίχους!

Και με βέβαιε, μάλιστα, έμὲ τόν κύριον ύπετελώνην, έξω εκί'
στο υπαλόνι της 'Αυστονομίας Κυπριασίας ν' απαγγέλλω ποιήματα
πολεμικά (25 Μαρτίου 1897).

Από δὲ τούς στίχους, που κατά καιρούς γράφω, άλλους παρηδίδω
εις την δημοσιότητα εἰς υἱὸς έρούς παντός τέλους
και άλλους θέτω... εἰς τὰ ύστέρων έπιτήρησιν.

Στό τελευταίον τούτο μέτρο μ' έσπορξαν ή έξοριστικὴς ταλαιπω-
ρίες τις όποιες ύπέφερα χάριν ενός σιχοσυρτήματος, τό όποιον εδῆ-
μοῦσενα εὐθὺς ὡς εἶπες ο άειμνητός—ο αληθινός μέγας—Χ. Τρι-
κόπης εν τῇ Βουλῇ μας τό φοβερόν εκείνο άτυχῶς εἰς υἱὸς
κοπήσας μεν!

Ος δημοσίος δ' έγὼ υπάλληλος έπρεπε να μετρήσω τὰ στεργά
μου και να βορβιθῶ τότε. Αλλ' έγὼ έξέχασα όλα και ξαναπρόβαλα
στον Σπουργίτη και πάλι, περὶ δαιμονισμένου τώρα με τό κατωτέρω
σιχοσυρτήματος: Τὸ Σπουργίτη μπόμπα πρώτη,
μποναμάς τού Πατριώτη.

Ο θεός σαρκεύς Σολομὸν, εἶδες εκί' έμνιτάδα...

Νομίζω δὲν ήθελε να ή ποτέ του 'Ελλάδα!

Ελα, τὸ γράφω, να ίδης τούς άνδρες μας, τάχατα,

Κι' εκίνους έλες, Νό, σινιό, θι χάσο την ιδέα!

Ανός, μιστήρι... μαννα τον την ήθελε άπ' άλλος!

Πρόβλεπε πὸς θά πολυθῇ κι' ή 'Ελλάς, του σὴν την Πάργα!

Δὲν έπραττεθῇ όμως ποτέ, όσο κι' αν ήτο αἰσίοι,

Πὸς άπ' τό γυμνὸ πολυθῇ τού Σπύρου τού Τρικοῦπη.

Κ' νοσῶ εἰν' αἰλητόν!...

(Ακολουθεῖ)

Η ΕΚΘΡΑΪΣ ΤΟΥ ΠΡΟΔΩΠΟΥ

Η γυναίκα έχει ὡς σκο-
πόν της να άρέσει. Πρέπει
συνεπὸς να κατέχῃ τό μυστι-
κὸν της φιλαρεσκείας. Πρέπει
να προσέχη και σταῖς παρα-
μικραῖς λεπτομέρεις της έμ-
φανισῆός της και να θεωρῇ
τόν καθρέφτη της ὡς τόν εἰ-
λικρινέστερον κριτικόν. Κυ-
ρίως πρέπει να περιποιεῖται ιδιαιτέρως την έπιθερίδα της, ή
όποια εἶνε τό βαρόμετρο της ωραιότητος και της υγείας μιᾶς γυ-
ναίκος.

Έπιθερίς καθαρά, χωρίς λεκέδες και χωρίς πανάδες, εἶνε ση-
μεῖον υγιούς οργανισμοῦ και καλῆς λειτουργίας στομάγου. Τά
ζωηρά χρώματα εἶνε προνόμια τών ξανθῶν γυναικῶν. Ας μη άνη-
σχυθῶν όμως και αἱ μελαχροινές. Τό χρώμα των εἶνε από εκείνα
που διατηροῦνται περισσότερο.

Τό δερμα τού προσώπου εἶνε εξαίρετικὸς λεπτὸ και χρειάζεται
διαρκὸς περιποίησις.

Η μελαχροινὴς έχουν γενικὸς παχύτεραν τών ξανθῶν έπιθε-
ρίδα. Κι' εν τούτοις εἶνε και αὐταί εκτεθειμένα εις διάφορες δερ-
ματικές ασθένειας. Πρέπει συνεπὸς να προσέχουν εις την διατήρησιν
της δροσερότητος της έπιθερίδας των, αν και εἶνε προσφυλαγμένες
από τόν μεγάλον κίνδυνον, που διατρέχουν αἱ ξανθές: Τόν κίνδυνον
τῶν ρυτίδων! Η έπιθερίς τών ξανθῶν γυναικῶν ρυτιδούται εὐκο-
λότερον, διότι εἶνε άπείρως λεπτότερα της τών μελαχροινῶν. Διὰ
τόν αυτόν λόγον, συνεπεία δηλαδή της λεπτότητός των, διατρέχουν
και τὸν κίνδυνον τών πανάδων.

Αρροσέρν έπιθερίδα εξασφαλίζει ή τακτική κυκλοφορία τού αἱ-
ματος. Τους αὐτοὺς κινδύνους με τός ξανθὰς διατρέχουν, όσαι έχουν
κόκκινα μαλλιά.

Η έπιθερίς εἶνε, κατά γενικὸν κανόνα, παχέα ή ξηρά. Διὰ τός
ξηρὰς έπιθερίδας εἶνε άπαραίτητες αἱ πλύσεις με κρύον νερό, που
δυναμώνουν την λειτουργία του νευρικού συστήματος.

Αἱ έπιθερίδες με γλυκερίνην εξασφαλίζουν επίσης την τάνωσι
της έπιθερίδος, καθώς και τό πλῆθος με άφήγημα πιτύρου.

Ιδού τώρα και μερικὲς κομῆες κατάλληλες για τὰ ξηρά δερμάτια.
Τὴς τοποθετεῖτε εις τό πρόσωπον, και κατόπιν πονδραρίζετε με
πολύ λεπτή ποῦδρα.

Γάλα	20 γρ.
Βασιλικὸ ξύδι	20 γρ.
Λανολίν	10 γρ.
Βαζελίνη	10 γρ.
Απόσταγμα ρόδου	10 γρ.

Αποτελεσματικὴ έπίσης εἶνε και ή ακόλουθος κοῆμα:

Αμυγδαλόδο γλυκό	50 γρ.
Αμυγδονέρο	25 γρ.
Κρόι	2 γρ.
Απόσταγμα αμυγδαλό	1 στάλα

Επίσης άκαλνεί τὰς ξηρὰς έπιθερίδας τό κάτωθι μίγμα:

Βαζελίνη	10 γρ.
Λανολίν	10 γρ.
Διυλισμένο νερό	5 γρ.
Ζάχαρος	3 στάλες
Απόσταγμα λεβάντας	5 στάλες

Εἰς τό προσώπον δὲ δημοσιεύομεν συμβουλὰς και συνταγὰς δια
τὰς παχέας έπιθερίδας.

Η Κοκεία

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Πὸς να φαντεθῇ υπάλληλος παρ' ὅσον εἶπες.—Επιθυμῶν
να φαντεθῇ υπάλληλος! Φορεῖτε έσθια μετά ρυθμώσεων (στροφῶν)
δριζοντιών, εἰσθε ύψηλ και θέλετε να φαντεθῇ χαμηλότερα, φορεῖτε
εσθια μετά γαμψῶν καθέτων. Εἶνε δικαίη άπάτη επιτυγχάνουσα
πάντα. Ιδού ένα παράδειγμα: επί τῶν τραγῶνων πλάτους και
μήκους φορεῖτε γαμψὸς εις τὸν ναυάτους και εις τό έτερον δριζο-
ντίους και θέλετε πεισθῇ ότι τό φέρον τῶν δριζοντίους γαμψὸς εἶνε
μακρότερον. Μετρεῖται όμως τούτο κατανοῖτε ότι ή διαφορά αὐτή
εἶνε αποτέλεσμα δικαίης άπάτης.

Η νοικοκυρά

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

— Κυρία, επιθύμεις ή υπηρέτρια προμαγμένη, ήρθε ο κύριος. Είταν τόσο ξαφνικός ο έρχομός του άνδρός της, λοχαγού των αεροπόρων, στις δέκα ή ώρα τη νύχτα, ενώ στο χωριό είχαν εισβάλει από το πρωί οι έχθροι, ώστε ή κ. Ντερουά έμεινε άμλητη από τον τρόμο της. Σε λίγο βρέθηκε στην άγκαλιά του άνδρός της.

— Είσαι καλά ; Δεν έχεις τίποτα ; Πώς μπορείς να φτάσης ως εδώ ; Πεινάς ; Διψάς ; Μαρία, φέρε γρήγορα φαί και κρασί... Ξέρεις στο σπίτι μας έχει καταλάβει ένας ταγματάρχης, αλλά αυτή τη στιγμή λείπει...

— Πετούσα και επειδή το αεροπλάνο μου χτυπήθηκε αναγκάστηκα να προσγειωθώ εδώ κοντά σ' ένα λειβάδι. Έπειθα γρήγορα απ' αυτό και το άφησα εκεί για να μη με συλλάβουν κ' επειδή ήξερα τον τόπον, ήρθα ως εδώ χωρίς να μ' αντιληφθούν, σκαρφάλωσα τον τοίχο του κήπου μας και πήγα μέσα. Τη νύχτα οι δικοί μας θα έπιπτεθούν. Πρέπει να κρυφτώ.

— Μαράβο, αυτό είναι πολύ εύκολο. 'Ο ταγματάρχης δεν είναι και τόσο κακός και όταν θα γυρίσει θα είναι, όπως πάντα, σπουλι στο μεθύσι και θα κοιμηθί σά γουρουνί... Έξαρνα ή κ. Ντερουά σταμάτησε, παγωμένη από τον τρόμο. Κάποιος χτυπούσε με το σπαθί του την πόρτα.

— 'Ο ταγματάρχης θα είναι... έγγυος... κρύφου. — 'Ο άντρας της μόλις πρόφτασε να πηδήξει στον κήπο. Όταν άνοιξε ή πόρτα, άκούστηκε ή ζωηρή φωνή ενός νέου.

— 'Ο ταγματάρχης Γκολιάτ, παρακαλώ ;

— Δεν έγγυος ακόμη.

— Καλά. Θα περιμένο.

Είταν ένας νεαρός άνθυπολοχαγός του έχθρου κομψός, κορδωμένος, με μονάκι στο μάτι και πορτο στο στόμα. Κοίταξε τη νεαρά κυρία μ' ένα χαμόγελο που την άνησυχούσε πολύ. Έβγαλε το σπαθί του και το άκούμπησε στο τραπέζι.

— Είστε πολύ χαριτωμένη... της είπε.

Κι' άμέσως, χωρίς να χάνει καιρό, έκανε να τη φιλήσει.

— Σας παρακαλώ, κύριε. Σας το απαγορεύω !

— Τι ; την κακία θέλεις να μου κάνεις.

— Άφησε το πορτο στο μάρμαρο του τραπέζιού κ' άρχισε να κυνηγά τη νεαρά κυρία κυρία μέσα στην κάμαρη. Σε λίγο την έφτασε και την έπιασε από το χέρι. 'Η κ. Ντερουά έβγαλε μια άπελπιστική κραυγή.

Τότε το δρόμο έτελείωσε γρήγορα. 'Η πόρτα άνοιξε και φάνηκε ο κ. Ντερουά :

— 'Ο άξιωματικός με το μονάκι έκπληκτος από την εμφάνιση του κ. Ντερουά, που φορούσε τη στολή του, τραβήξε το πιστόλι του από τη μέση του, αλλά ο αεροπόρος γρήγορος σάν άσπρη άμνηση από το τραπέζι το σπαθί του άντικατέστησε και του κατάφερε μια στο κεφάλι. Το χτύπημα έφτανε δυνατό κ' ο νέος έπεσε βαρύν άπάνω στο πάτωμα.

— Ένας τρώμος κατέλαβε άμέσως το ζευγος Ντερουά για το φοβερό δράμα που έγινε σά λίγα δευτερόλεπτα μέσα. 'Αλλά δεν είχαν συνέλθει ακόμα, όταν άλλος κίνδυνος άμέσως, τρομερός παρουσιάστηκε. Στο δρόμο άνηχούσαν οι βαρείες μπότες των ξιωματικών του έχθρου κ' άκούστηκε ο ταγματάρχης που άνοιγε την οδόπορτα.

— 'Η κυρία Ντερουά ψιθύρισε :

— 'Εννοια σου, και δε θάρρη δώ μέσα. 'Η Μαρία θα τον πάρη στην κάμαρή του.

Την ίδια όμως στιγμή ο χτυπημένος άξιωματικός στέναζε βαθιά. Μια οίκαγή έβγήκε από το στήθος του... Δεν είχε πεθάνει από τη σπαθιά, είχε πληγωθί μόνος.

— 'Ο Ντερουά άκούος, συνοφρυωμένος, έσκαμπόταν τι να κάνει, όταν άξαφνα του ήρθε μια ιδέα.

— Στάσου, της είπε, εύρηκα.

Έβγαλε το στρατιωτικό του μαντήλι και τον έφόρεσε στέν πληγωμένο, του έβαλε το πλιήκτι του και του έφραξε το στόμα μ' ένα μαντήλι.

— Άκουσε, ψιθύρισε στη γυναίκα του, θα του είπης ότι είναι ένας δικός μας τραυματίας, που ήρθε και σου ζήτησε άσυλο. Μη φοβηθίς τίποτα. 'Εγώ θα είμαι εδώ ! Θα παραμονεύω κ' έννοια σου. 'Αλλωστε σά μια ώρα θα γίνη ή έφοδος και θα είν' εδώ οι δικοί μας...

— Καλά, άπάντησε ή γυναίκα.

Κι' ο αεροπόρος πηδήξε στον κήπο από τά παραθύρο της τραπέζιας. Το μαντήλι έξφυγε από τά χείλη του πληγωμένου και το δυστυχισμένο το

παιδί άρχισε να στενάζει.

Τη στιγμή αυτή περνούσε από το διάδρομο ο ταγματάρχης και άκούοντας τους στεναγμούς μπήκε μέσα.

— Είστε κανείς άρρωστος; έδώ, ρώτησε.

— 'Η κυρία Ντερουά, κάτωρη από τον τρόμο της, τά είχε χάσει. 'Ο ταγματάρχης πλησίασε κ' αντιλήφθηκε τον πληγωμένο, που το κεφάλι του δε φαινόταν, γιατί έφερε έπάνω ή σκιά του τραπεζιού.

— Είστε, είπε ή κυρία Ντερουά, ένας πληγωμένος πού...

— Θέλησα να μου τον κρύψετε ; 'Ετσι έ ;

— 'Οχι, δεν ήξερα πώς θα έλθω. 'Αλλωστε καθώς βλέπετε, πεθάνει.

— 'Ο ταγματάρχης άνήσυχος βημάτιζε μέσα στο δωμάτιο, πλσίασε στο μπουφέ, πήρε μια μπουτίλια κονιάκ κ' ένα ποτήρι κ' έκατσε κοντά στο τραπέζι λίγο μακρύτερα, στη σκιά. Άπάνω στο πάτωμα είτανε έαλωμένο το πτώμα του πληγωμένου άξιωματικού.

— Άστε λοιπόν, κυρία μου, θέλησα να με γελάσετε ; Να με λοξοβήσετε και να περιποιηθίτε μέσα στο σπίτι σας, στο σπίτι που κατοικώ εγώ ένα συμπατριώτη σας πληγωμένο άξιωματικό, που είναι έχθρος μου ; Αυτό, κυρία μου, είναι άσέβεια στο βαθύ μου.

— 'Αλλά δεν περιβάει, θά σας το συγχωρέσω, εγώ είμαι κατά βάθος καλός. 'Η άγνοια της κ. Ντερουά είταν άπεριγυράτος. Τά λεπτά που περνούσαν ήσαν γι' αυτή δολόκληρα χρόνια, δολόκληρα χρόνια άγνοιας. Μια λέξη μονάχα αν έβγαζε ο πληγωμένος άξιωματικός, που έκκειτο άναίσθητος χάμω με τη στολή του άνωτός της είταν γαμήρι.

— 'Ο ταγματάρχης θά την έσοκωνε χωρίς άλλο σά σκυλί, πριν προφτάση να πη μια λέξη, να ζητήσει βοήθεια. Και ή άγνοια της έμεγάλωσε όταν ο πληγωμένος γύρισε προς την άλλη μεριά και ηθύρισε κάτω. Έδυνχώς τη στιγμή αυτή ο ταγματάρχης έπιπε το δόδο ποτήρι κονιάκ και δεν πρόσεξε.

Μά φαίνεται ότι οι στεναγμοί του πληγωμένου τον ένοχλούσαν, γιατί σηκώθηκε, πλησίασε το έαλωμένο σώμα και του έδωσε μια γερή χλοτσιά, λέγοντός του :

— Θά σκάσει, παληόσκυλλο ή θά σ' άνοίξω το κεφάλι σά δόδο.

Και ή σκηνή έξακολούθησε έπί ένα τέταρτο με άγωνία και φρίκη. 'Η κ. Ντερουά δεν τολμούσε να φύγη από το δωμάτιο κ' ο ταγματάρχης γελούσε κ' άστεϊζόταν.

— 'Όρα μου κυρία, συμπαθητική έχθρά μου, έλα κάθισε εδώ. Ξέρεις ότι είμαι ένας τζέντλεμαν.

— 'Εγώ δεν περιόχω ποτέ μου τίς γυναίκες, περιόχω μόνο τίς μπουτίλιες του κρασιού, του κονιάκ και της σαμπάνιας. Αυτές είναι ή έρωμένες μου' ώστε έλάτε να κάτσετε κοντά μου και μη φοβόσθε.

— 'Η κ. Ντερουά πού εύκαίρια ήθελε να τον άπασχολήση, πήρε και κάθισε κοντά του, με τρόπο ώστε να κρύβη το σώμα του έξι ματαικού πού έκείτοταν πιά άναίσθητος στο πάτωμα.

— 'Ο ταγματάρχης μιλούσε :

— 'Εγώ λοιπόν, κυρία μου, σάς άγαπώ, γιατί μοιάζετε με τη κόρη μου τη Βέρθα. Είναι μόλις 20 χρόνων, έσεις θά είστε ως 21. Την άγαπώ πολύ τη Βέρθα μου, είναι καλό κορίτσι, γι' αυτό σάς έγαπώ και σάς. Έχω κ' ένα γιού τον Κάρολο, που είναι άνθυπολοχαγός, πολύ όμορφο παιδί, αυτός δεν πίνει ποτέ μου, άλλ' άγαπάει τίς γυναίκες πολύ. 'Ηρθε έχτες στο σύνταγμα μου και μου φαίνεται περίεργο πώς δεν ήθετε έδώ ακόμα για να με ζητήση. 'Θά είχε φανεί άνηρεσία. 'Αλλά καλλίτερα να μην έλθω γιατί ίσως θέλησε να σάς περιόξω.

— 'Η ώρα της όφειξής του πλησίαζει. Πώς χτυπά ή καρδιά μου ; Άργοτερον.— Τώρα πλέον είμαι ήσυχη. Έκαμα το καθήκον μου και ο Θεός να μάς βοηθήση. 'Ο κ. 'Ελσιγγ ήλθεν άκριβώς την ώρα που μου είχεν τηλεγραφήσει. Μόλις τον άντίκρισα τον έσυμπαθήσα άμέσως. Φαίνεται άνθρωπος σοφός και με θέλησιν σιδηράν. Μου συμπεριφέρθη με καλοσύνη και ευγένεια, με στοργήν πατέρα, με τορόν να πω. Μου μίλησε για την άτυχή Λουκία με λύπη και συντριβήν. Έδειξε έπίσης μεγάλο ενδιαφέρον για την ύγεια του 'Ιωνάθαν.

— Άπό την άρχή, μόλις άρχισε να μου μιλή για την άσθένεια της Λουκίας, υποψιάστηκα πώς κάτι έξερει. Τι όμως ; Και πού μπορούσε να μάθω αυτές τέτοιες μυστίες ;

Μου ζήτησε διάφορες πληροφορίες για τίς πρώτες ήμέρες της άρρώστιας της Λουκίας, καθώς και για τίς ύπονοσείς της.

— Να μου ελάσετε τά πάντα καταλεπτός, άγαπητή μου κυρία, μου είπε. Να μη παραλείψετε ούτε τά πείν άσημαντα γεγονότα. Τά πάντα, έχουν σημασία και ή έπιτυχία της άποστολής μου εξαρτάται από τίς πείν μικρές λεπτομέρειες.

— Είμαι πρόθυμη, κ. Καθηγητή, του είπα να σάς πω τά πάντα. 'Η μίς Λουκία, κ. Άρκερ, έκατούσε ένα ήμερολόγιο στο όποιο έγραφε τά συμβάντα της ζωής της, ριμουμένη σάς. Είς το ήμερολόγιο της αυτό κάινει λόγον για τίς ύπονοσείς που έπάθινε, όταν εύρίσκει έδώ. Ταίς ύπονοσείς της αυτές ταίς παρακολούθησε σεις βέβαια.

— Μάλιστα.

— Θά μπορούσατε, κυρία μου, να μου άφηγηθήτε λεπτομερώς τά τών ύπονοσείων αυτών ;

[Τού Ζάν Ροϊμπέρ]

ΜΙΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ
Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Όλα αυτά μου δίνουν να έννοήσω ότι είσθε ή μόνη, πού θα μπορούσατε να με διαφωτίσετε είς το έργον μου. Υποψιάζομαι ότι αί περιπέτειαι του συζύγου σας δεν είνε άσχετες προς τον θάνατον της άτυχής Λουκίας.

Ψυχικά σάς φαίνονται περίεργα όλα αυτά. Όταν όμως σάς εξηγηθώ, θα με πιστέψετε. Σας παρακαλώ συνεπώς, καλή μου κυρία, σάς ικετεύω έν όνόματι της νεκρής φίλης σας, να μου δώσετε μίαν συνέντευξιν. Πρέπει να σάς ιδώ και να σάς όμιλήσω ταχέως. Βέβαιος ότι δεν μου άρνηθήτε, σάς πολυευχαριστώ.

Με τιμήν
Βάν 'Ελσιγγ
Τηλεγράφημα της Μίνας 'Αρκερ προς τον καθηγητήν
Βάν 'Ελσιγγ.

— Έσας περιμένο αύριον είς το σπίτι μου στο 'Εξέτερ. Πρόθυμη γά όλα. Έχω να σάς άποκαλύψω τρομερά πράγματα.

Μίνα 'Αρκερ

'Ημερολόγιον της Μίνας 'Αρκερ

Σεπτεμβρίου 21.— Άπό τη στιγμή που έτηλεγράφησα στον καθηγητήν Βάν 'Ελσιγγ αίσθάνομαι κάποια άνακούφισιν. Δεν τον γνωρίζω προσωπικώς, αλλά έχω έμπιστοσύνη σ' αυτόν. Υπήρξε φίλος της άγαπητής μου Λουκίας, του κ. Σούβαρντ και του 'Αρθούρου Γόλδαμυ. Αυτό, έννοησεν τή Λουκία και το ενδιαφέρον του για όλους μας φαίνεται μεγάλο. Τον περιμένο με άνυπομονήσιν. 'Ισως αυτός να μου σώση και τον 'Ιωνάθαν μου από τός κρίσεις του.

Δεν ήξερω τί πρόκειται να μ' έρωτησιν. 'Ισως για την Λουκία. Παντός έχω ένα διαταγμό: Πρέπει άραγε να του πω τίποτε σχετικώς με τός περιπετειάς του 'Ιωνάθαν μου ;

Να του άπο αλήθειαν την ύπαρξιν του τριμερού ήμερολογίου του τεινιδίου του 'Ιωνάθαν ; Διστάζω να το κάμω. Κι αν δεν μ' έρωτήσιν ο ίδιος, δεν θα του πω τίποτε.

— Αν τά έμάθαινε όλα, θα ρωτούσε σχετικώς τον 'Ιωνάθαν και θα του έφαινε παλαιάς τριμακτικές άναμνήσεις πού θα τον άνεστάνωναν.

Δεν ξέρω τι να κάμω και άγωνίζομαι.

— Αν αυτός ο τρομερός κόμης βρίσκεται στο Λονδίνο, θα έπρεπε γ' άναλάβη κάποιος να άποτελειωμάτιον άγωνα μαζί του. Ποιος όμως ;

Τό άπεράσιμα όμως. Δεν θα κάμω λόγο περί του ήμερολογίου. Έκτός εάν με προκαλέσιν ο κ. Καθηγητής.

— 'Η ώρα της όφειξής του πλησίαζει. Πώς χτυπά ή καρδιά μου ; Άργοτερον.— Τώρα πλέον είμαι ήσυχη. Έκαμα το καθήκον μου και ο Θεός να μάς βοηθήση. 'Ο κ. 'Ελσιγγ ήλθεν άκριβώς την ώρα που μου είχεν τηλεγραφήσει. Μόλις τον άντίκρισα τον έσυμπαθήσα άμέσως. Φαίνεται άνθρωπος σοφός και με θέλησιν σιδηράν. Μου συμπεριφέρθη με καλοσύνην και ευγένεια, με στοργήν πατέρα, με τορόν να πω. Μου μίλησε για την άτυχή Λουκία με λύπη και συντριβήν. Έδειξε έπίσης μεγάλο ενδιαφέρον για την ύγεια του 'Ιωνάθαν.

— Άπό την άρχή, μόλις άρχισε να μου μιλή για την άσθένεια της Λουκίας, υποψιάστηκα πώς κάτι έξερει. Τι όμως ; Και πού μπορούσε να μάθω αυτές τέτοιες μυστίες ;

Μου ζήτησε διάφορες πληροφορίες για τίς πρώτες ήμέρες της άρρώστιας της Λουκίας, καθώς και για τίς ύπονοσείς της.

— Να μου ελάσετε τά πάντα καταλεπτός, άγαπητή μου κυρία, μου είπε. Να μη παραλείψετε ούτε τά πείν άσημαντα γεγονότα. Τά πάντα, έχουν σημασία και ή έπιτυχία της άποστολής μου εξαρτάται από τίς πείν μικρές λεπτομέρειες.

— Είμαι πρόθυμη, κ. Καθηγητή, του είπα να σάς πω τά πάντα. 'Η μίς Λουκία, κ. Άρκερ, έκατούσε ένα ήμερολόγιο στο όποιο έγραφε τά συμβάντα της ζωής της, ριμουμένη σάς. Είς το ήμερολόγιο της αυτό κάινει λόγον για τίς ύπονοσείς που έπάθινε, όταν εύρίσκει έδώ. Ταίς ύπονοσείς της αυτές ταίς παρακολούθησε σεις βέβαια.

— Μάλιστα.

— Θά μπορούσατε, κυρία μου, να μου άφηγηθήτε λεπτομερώς τά τών ύπονοσείων αυτών ;

— Λεπτομερέστατα μάλιστα, χωρίς να παραλείψω τίποτα.

— Χαίρω πολύ. Έχετε καθώς βλέπω πολύ καλήν μνήμην.

— Ναί, έχω άρκετήν μνήμην, κ. Καθηγητή, αλλά έχω πλήν αυτής και ένα σπουδαίον βοηθόν. Το ήμερολόγιό μου, στο όποιο τά έχω γράψει όλα αυτά λεπτομερώς.

— Έχετε το ήμερολόγιό σας ; Και θα μπορούσατε να μου το έμπιστευθήτε ;

— Πολύ εύχαρίστως.

Στο σημείο αυτό τά μάτια του κ. Βάν 'Ελσιγγ άστραφιν από χαρά.

— Μου χρειάζεται όμως σκεπτικό χρονικό διάστημα για να διαβάσω το ήμερολόγιό σας καλή μου κυρία, μου είπε και δεν θέλω να σάς ένοχλήσω.

— Δεν θά μ' ένοχλήσετε καθόλου, τού άπάντησα. 'Ενθ' εγώ θά έτοιμάσω το τραπέζι σεις θά τó διαβάσετε με την ήσυχία σας και θά μου ζητάτε να σάς εξηγήω ότι θέλετε.

Τού έδωσα πράγματι το ήμερολόγιό μου, έξαπλώθηκε σέ μια πολυθρόνα κι άρχισε να τó διαβάσιν μ' ένδιαφέρον. 'Εγώ άπεσώρην να έτοιμάσω το τραπέζι.

Όταν κατόπιν ξαναγύμνα στην αίσθησα, τον βρήκα να βηματίζει έπάνω κάτω με έξαψιν και να μιλή μόνος του. Έμοιαζε σάν λιοντάρι μέσα στο κλουβί του.

Μόλις με είδε, όχηρης πλησίον μου, μου έσφιξε με ταραχή τά χέρια και μου είπε κατωσυγκινημένος :

— 'Ω κυρία Μίνα, ό ευγενική μου κυρία, αν ήξερατε τί σπουδαίον έκδοτέλεσι μου έπροσφέρατε. Πώς θα μπορούσα να σάς εύχαριστήσω γι' αυτό ; Το ήμερολόγιό σας είναι τó σάς, είναι ή άποκαλύψις. Μου δείχνει το δρόμο πού πρέπει να ακολουθήσω. Είμαι έαλωμένος, είμαι θαρβαμένος ! Έφωτίστην !...

— Έστάθη μια στιγμή, άνέναντος βατείδι κ' έπανάλαβε :

— Υπόσχον βέβαια άκόμη μερικά σκεπτικά σημεία. Υπαίχει κάτι πού μου κρύβεται και δεν τó βλέπω. Μά θα νικήσω. Θά μάθω. Έχω πίστιν στο Θεό !

Μου ξανάσφιξε τά χέρια μέσα στο δικά του και συνέχισε :

— Κυρία Μίνα, σάς είμαι έγνωμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω έτυχία μου αν ποτέ μπορούσα να

εθνώμων. Θά τó θεωρήσω

πώ λέει στον κ. καθηγητή για το ταξίδι και τις περιπέτειες του Ιωνάθαν. Όταν όμως τον άκουσα να μου μιλήσει περί κινδύνων, ο φόβος μου μήπως χάσω τον αγαπημένο μου, ή λαχτάρα μου για την ύλη του, αϊ άνησυχίας μου για τον τρομερό εκείνον κόμητα, μ' έκαμαν να πέσω στα πόδια του σοφού αυτού ανθρώπου, να γονατίσω μπροστά του και να του φωνάξω :

— Κύριε καθηγητά, σάς ικετεύω, σώσατε τον Ιωνάθαν! Σεις είσθε σοφοί, γνωρίζετε τα πάντα, πείτε μου ότι δεν κινδυνεύει ο σοβρός ή ζωή του. Άν έχετε πώς μ' άνησυχεί ή κατάσταση της υγείας του !

— Άρχισα να κλαίω...
Ο Βάν Έλσιγγ μ' έσήκωσε, μ' έβαλε να καθίσω πλάι του και κρατώντας το χέρι μου μέσα στα δικά του μου είπε με καλοσύνη και στοργήν άληθινού πατέρα :

— Καλή μου κόρη, ευγενική μου κυρία, μην κλαίτε. Δεν θέλω να σάς βλέπω άπελπισμένην. Βασισθήτε σε μένα, έλπίζετε και θα κάρω το πάλι χάριν της θεραπείας του συζύγου σας. Πρέπει να σάς πω, κ. Μίνα, ότι έζησα έτη ως μέγιστον. Δεν έχω ουγνεύεις, δεν έχω κανένα εις τον κόσμο αυτόν. Ήμουν δέ πάντοτε άπαισιόδοξος για τη ζωή και τους ανθρώπους. Άφ' ότου όμως έγνωρίσα την άτυχή Λουκιάν, άπότομο έγνωρίσα τους φίλους της, σάς και όλους τους άλλους, άντελήφθη ότι υπάρχουν ακόμη εις τον κόσμο αυτόν καλοί άνθρωποι και ευγενικοί ψυχαί. Ή καρδιά μου έθερμάθη και άπεφάσισα να διαθέσω και αυτήν την ζωή μου, τηγήν της σοφίας μου, δια το καλόν όλων των φίλων μου. Μεταξύ των φίλων αυτών ευρίσκασθε και σεις και ο σύζυγός σας. Μου είσθε και οι δύο προσφιλείς. Δεν γνωρίζω τον κ. Άνκερ, αλλά τον φαντάζομαι άντάξιόν σας, ευγενή και γενναίον. Έπιτρέψατέ μου λοιπόν να σάς θεωρώ τέκνα μου, να ενδιαφερόμαι για σάς και να σάς αγαπώ...

Οι έγκράδιοι λόγοι του με συνεκίνησαν.

— Ήμουν έτοιμη να του ειπώ τα πάντα, αλλά με συνεκράτησε.

— Έχω ανάγκη να σκεφθώ, μου είπε. Πρέπει να λίσω πολλά προβλήματα και θα μείνω άπόψε μαζί σας, γιατί μου χρειάζεσθε. Θέλω να σάς ερωτήσω πολλά πράγματα σχετικά με την ασθένειαν της αγαπητής σας Λουκίας. Έχουμε καιρόν άλλωστε. Μετά το γεύμα μπορούμε να μιλήσουμε όσο θέλουμε και θα σάς άκούσω προθύμως.

Ο Ιωνάθαν θά έγευμάτιζαν έξω, όπως μου είπε το πρωί κ' έτσι έφάνημε μόνοι μας. Κατά το γεύμα ο Βάν Έλσιγγ μου έδειξε μεγάλην συναισθησιαν και ενδιαφέρον. Μερικές όμως στιγμές έπεσε σε βαθειά συλλογή και ψιθύριζε άκατάληπτα λόγια.

Όταν τέλος έγευματίσαμε κ' έπεράσαμε στην αίθουσα να πούμε καφέ, εκάθησε πλάι μου και μου είπε με γλυκύτητα :

— Λέγε μου, αγαπητή μου κυρία, σε άκούω !
Έπρόκειτο να του άποκαλύψω τόσο τρομερά πράγματα ώστε άρχικώς έδίστασα. Θά του μιλούσα περί του ταξιδιού του Ιωνάθαν στην Τρανσυλβανία και του ημερολογίου του. Άν όμως μ' έπαυον για ευφάνταστη ; Άν ενόμιζε πώς ο Ιωνάθαν έτρολλάθηκεν, ότι είναι παράφρων και ότι το ημερολόγιό του είναι ένδεικτικό της παραφροσύνης του ;

Θά πίστετε σε τόσο παράδοξα πράγματα ; Ή θά τα έθεωρούσε ως φανταστικά, ως δημιουργήματα άνιστορόπου ;

Οι λόγοι του έν ταύτοις μου έδωσαν θάρρος. Ήτο πάσιςφορος, έγνώριζε πολλά πράγματα και θά μ' έπίστευε και θά με διαφώτιζε κ' έμένα περί όλων αυτών. Και άρχισα.

— Δόντωρ Βάν Έλσιγγ, αυτά που θά σάς άποκαλύψω είναι τόσο τρομερά, τόσο παράδοξα, τόσο φοικωδή, που φοβόμην πώς δεν θά μί πιστέψετε και θά γελάσετε μαζί μου.

Ο κ. Βάν Έλσιγγ μου έδωσε θάρρος :

— Μπορείτε να μου μιλήσετε χωρίς να διστάσετε. Άν ήξεύρατε πόσον παράδοξο είναι, δεν θά έδυσκολευόσαστε να μου μιλήσετε και να μου πείτε τα δικά σας.

— Κύριε καθηγητά, πρόκειται περί του ταξιδιού του Ιωνάθαν στην Τρανσυλβανία. Αί περιπέτειαι του ταξιδιού αυτού είναι καταπληκτικές και τόσο μεγάλες, ώστε αντί να σάς ταίς διηγηθώ, θά σάς άκούω να διαβάσετε το ημερολόγιό του συζύγου μου, το όποιο έχω άποφασίσει και γαρύνησθαι. Όταν το διαβάσετε, κ. καθηγητά, τότε θά με διαφωτίσετε κ' έμένα για όσα καταπληκτικά γράφει.

— Να μείνετε ήσυχη, αγαπητή μου. Θά πάρω το αντίγραφο του ημερολογίου μαζί μου να το διαβάσω άπόψε και αύριο θά ρθώ να μιλήσουμε επ' αυτού. Έτσι θά γνωρίσω και τον κύριό σας.

Ο κ. Βάν Έλσιγγ μου είπεν ακόμη μερικά λόγια καθησυχαστικά και έφυγε. Τώρα που του τα είπα όλα νοιώθω τον εαυτό μου πλέον ήσυχο...

(Ακολουθεί)

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ

(Του André Theuriot)

Ο Καρλάκης ήταν έξ χρονών. Φορούσε ένα παντελόνι τριπλάνο στα δυό γόνατα, είχε μαλλιά ξανθά και κατσάρω, τόσο δέ πικρή και πολλά που θά μπορούσαν να σκεπάσουν δύο κεφάλια, είχε άκαμ και δυό ματάκια που ζήτησαν να γελάσουν, μ' φαινότανε πάντα κλαμμένο ! Φορούσε ένα μπωτίνι κοριτσιού στο δεξί του πόδι και ένα παπούτσι μαθητού στο ξεριβί, και τα δύο μεγάλα, μακριά και τρυπημένα. Πεινούσε και κρώανε γιατί είχε μία μέρα να φάει, όταν έβγαζε το κατέβηκε ή ιδέα να γράψω ένα γράμμα στην Παναγία και να της ζητήσω να τον έλεήσει.

Έπειδή όμως δεν ήξευρε ούτε να διαβάσει, ούτε να γράψω, έπληκε στο κιόσκι ενός γέρον γκαφιού, άπομάχου, που έγραφε γράμματα για τον κόσμο.

Καλημέρα, είπεν ο Καρλάκης άμα μπήκε : Έρχομαι να μου γράψης ένα γράμμα.

— Πενήντα λεπτά θά μου δώσεις, είπεν ο γερο-γκαφιός, που τον λέγανε Μπουίντο.

Ο μικρός έζήτησε στενοχωρημένος, γιατί ήταν άπένταρος κ' ένοιξε την πόρτα για να φύγει καταλυπημένος. Ο γέρος λυπήθηκε βλέποντας τα χάλια του και τόν ρώτησε :

— Είσαι γυιός κανενός στρατιώτου ;

— Όχι, είπε ο μικρός, είμαι γυιός της μάνας μου πουναι θιά φτωχή !

Καλό, είπεν ο γέρος, και δεν έχεις πενήντα λεπτά ;

— Όχι, δεν έχω πενήντα.

— Ούτε ή μάνα σου δεν έχει ; Φαίνεται πώς με το γράμμα αυτή θά ζητούσες κάτι για να φάτε, έτσι δεν είναι, μικρούλη μου ;

— Ναί, είπε το παιδί, δακρύζοντας.

Ο γέρος συγκινήθηκε.

— Έλα μέσα, του είπε. Θά σου γράψω το γράμμα χάρισμα.

Ο μικρός ξεθάρρεψε, ο γερο-γκαφιός πήρε χαρτί, βούτηξε την πένα του στο μελάνι και άρχισε να γράφω :

Μαδρίτη 17 Ιανουαρίου 177

Έπειτα από κάτω έγραψε. Κάμει...

— Πώς τον λένε αυτόν που θέλεις να γράψης ; ρώτησε έξαφνα τον μικρό. Ο Καρλάκης τ' άχασε.

— Εί φώναζε ο γέρος δεν ξέρεις οτι σε ποιών θά γράψης ;

— Όχι, ξέρω, είπεν ο μικρός.

— Λέγε λοιπόν γρήγορα ;

Ο Καρλάκης κατακοκκίνισε, και είπε σιγά σιγά : «Στη Παναγία θέλω να στείλω ένα γράμμα...»

Ο Γέρο Μπουίντος δέ γέλασε αυτή τη φράση. Άφησε την πένα και την πήρε του κάτω και είπε θυμωμένα :

— Και τι θέλεις να γράψω στην Παναγία ;

— Θέλω να της γράψης πώς ή μαμά μου κοιμάται από ρθές το άπόγευμα, και να την παρακαλέσης να την ξυπνήσω. Θά το πω ή στην Παναγία άφου είναι τόσο καλή...

Η καρδιά του γέρου σφίχτηκε, γιατί άπάντα κάτω κατάλαβε πώς ή μάνα του παιδιού είχε πεθάνει και το ξαναρώτησε :

— Είσθε πολύ φτωχοί ;

— Ναί, είπε το παιδί. Η μάνα μου είναι άρρωστη. Έχει να φάει τέσσερες μέρες ! Χθές μοι έδωσε το τελευταίο κομμάτι γαρύ που της έδωσε κάποια γειτόνισσα, έπειτα έκλεισε τα μάτια της και δεν ξαναέζηνησε πιά.

Δεν προσέσθησε να την ξυπνήσης ;

— Ναί. Την φίλησα όπως πάντοτε, μ' άδεν κουνήθηκε καθόλου.

— Κι' όταν την φίλησε, μικρούλη μου, δεν πρόσεξες τίποτε ;

— Ναί, είπανε κρύα, γιατί κάνει πολύ κρύο στη κάμαρά μας.

— Και ή μάνα σου κρώανε, έπρεπε ;

— Όχι, είπανε όμορφη, δεν έσάλευε, είχε τα χέρια της σταυρωμένα στο στήθος της ! Το κεφάλι της είτανε άναποδογυρισμένο, και με το μισοκλειστά της μάτια κύνησε στον ούρανό.

Ο γέρο Μπουίντος κόνιωσε το κεφάλι του διακοσμημένος. Έξαφνα άρταξε το παιδί, θά έβαλε στα γόνατά του και του είπε γλυκά :

— Μικρούλη μου, γράψα το γράμμα σου για την Παναγία, θ' έστειλα και το έλαβε. Άντε να με πς να δώ την μάνα σου.

— Μά γιατί κλαίτε ; ρώτησε το παιδί τρομαγμένο...

— Δεν κλαίω, είπεν ο γέρο γκαφιός και το φίλους και το έρωσε με τα δάκρυά του.

Σηκώθηκε έπειτα κρατώντας το παιδί στην άγκαλιά του και βγήκε στο δρόμο λέγοντάς του :

— Ή Παναγία έλαβε το γράμμα σου. Και μου παράγγειλε να σε κρατήσω κοντά μου. Άς είναι δοξασμένο το όνομά της ! Έδωσε σε σένα, φτωχό μου όρφανό, ένα πατέρα και σε μένα μία εύνη για να γηρατέα μου !...

André Theuriot

ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Η ΜΑΡΙΑ ΦΕΛΙΤΣΙΑ ΜΑΛΙΜΠΡΑΝ

[Μεγάλη καλλιτέχνις και δυστυχισμένη γυναίκα]

Η περιφημος αοιδός Μαρία—Φελίτσια Γκάροια—ή όποια άργότερα έγινε γυναίκα του τραπεζίτη Μαλιμπράν—γεννήθηκε το 1808 στο Παρίσι, στην οδόν Κοντέ 3, σε ένα σπίτι που σώζεται ακόμη και άπου λειτουργεί σήμερα τυπογραφείο. Ο πατέρας της ήταν ένας περιφημος Ισπανός τραγουδιστής. Σάν το θεο Μόζαρτ κ' αυτή, από τα πρώτα χρόνια της ένοιωσε να πάλλη μέσα της το δαιμόνιο της μουσικής. Το ντεμπούτο της, σε ήλικία πέντε ετών, στην όπερα της Φλωρεντίας, έγινε άρκετη μαρτυρία γι' αυτό. Έπαιξε σε μία όπερα του Παέρ ένα βουβό παιδικό ρόλο κ' έπρεπε να έχειρίσει τον πατέρα της, ενώ εκείνος τραγουδούσε ένα ντουέτο με την πρωταγωνίστρια, ένα γράμμα που είχε εξαιρετική σημασία για την πλοκή του έργου. Έπρωκώρησε, κρατώντας το γράμμα. Εκείνη τη στιγμή όμως συνέβη κάτι άπρόοπτο. Η πρωταγωνίστρια προσβληθείσα από ξαφνική άσυνέχεια σπαιμήθηκε στο τραγούδι της. Το κοινό άδμονοούσε. Έσπασε όμως την κατάσταση, αυτή ή Μαρία. Έν τω μέσω γενικής καταπληξίας συνέχισε το τραγούδι της πρωταγωνίστριας και το τελείωσε μ' έπιτυχία. Μία άληθινή αποθέωσις της εκ μέρους όλου του θεάτρου έπληκλούθησε. Και από κείνη την ήμερα, δούκις έπαιζε το μελόδραμα αυτό του Παέρ οι θεαταί έπείμεναν να τραγουδή ή μικρούλα Φελίτσια αντί της πρωταγωνίστριας, στο έν λόγω ντουέτο. Και εξακολουθούσε να γίνεται αυτό ταχτικά ως διου ένα βρόδυ ή Φελίτσια άφου, καθώς πάντα, τραγουδούσε το μέρος της, φαίνεται ότι δεν ήκανοποιήθηκε πολύ από τον εαυτό της και στραφείσα προς το άκαταήγιστο έφώναζε :

— Ho cantato come un cane, το vaglio cantar piu ! (Έπειδή τραγουδούσα σαν σκύλος, δε θά ξανατραγουδήσω πιά !)

Κι' ενώ ή σάλλα είχε σκάσει από τα γέλια, αυτή έφυγε προς τα παρασκήνια κρώοντας με όλη τη δύναμη των μικρών της ποδιών.

Ο πατέρας της Φελίτσια, άνησυχος δεσποτικός, ήταν γι' αυτή ένας τύραννος. Πλην της Μαρίας είχε και άλλην κόρην, την κ. Βιαρντί, ή όποια υπήρξε επίσης μία από τας μεγαλειώδεις αοιδούς του 19ου αιώνα.

Τα μαθήματα του τραγουδιού που έκανε στις κόρες του ήταν άφρα και σκληρά και διεκόποντο από φωνές και βλαστήμιες, όταν δεν διεκόποντο από καυστικά και έξω : Οι διαβάσεις της οδού Κοντέ, δούκις περνώνας άκουγαν τις φωνές του, άνησυχούσαν και ρωτούσαν τί συμβαίνει, μ' οι σπιτικοί τους καθήκονταν :

— Δεν είναι τίποτα. Ο κ. Γκάροια κάνει μάθημα στις κόρες του.

Η Μαλιμπράν ή ίδια έλεγεν κατόπιν ότι το εξαιρετικό προνόμιο που είχε να τραγουδά, ενώ τα μάτια της ήταν γεμάτα δάκρυα όταν έπαιζε όρμημένους ρόλους, και πρό πάντων τη Δεσδαμόνα στον «Οθέλλο» του Ροσσίνι, το όφειλε στα πατρικά μαθήματα, κατά τα οποία συχνά το τραγούδι το μούσκευαν τα δάκρυα που προκαλούσαν τα καυστικά του πατρός της.

Με τα μεγάλα μαθησ της μάτια, με τα σκοτεινά της μαλλιά, το λευκό χρώμα της ή νεαρά καλλιτέχνις φαινόταν μικρούλα και λευκαυμάνη, μ' μία φλόγα έσωτερική την έμπύκωνε. «Ολ' ή ζωή της άποδείξε μία εξαιρετική άντοχη στην κοφύρα και μία θαυμαστή ένεργητικότητα. Από τα παιδικά της χρόνια την έβλεπαν να φροντίζει για το νοικοκυριό του πατρικού της σπιτιού, ενώ συγχρόνως έμάθαινε γαλλικά, ισπανικά, ιταλικά κ' άγγλικά, εκτός της μουσικής, δηλαδή τραγουδιού, όρμονίας, πιάνου και άρτας, άκόμα και γαργαφικής, χωρίς να ήν γυμναστική και την ιππασία. Σ' όλα αυτά έδημιούσε μία καταπληκτική πρόοδο. Το πραγματικό ντεμπούτο της Μαλιμπράν στο θέατρο έγινε στις 7 Ιουνίου 1825 στο Λονδίνο. Η κ. Παστά ή όποια έπρόκειτο να παίξει το ρόλο της Ροζίνας στον «Κουρέα της Σεβίλλης» άρρώστησε άξαφνα κ' ή

(Είχον του GREVEDON)

ματικά κατεστραμμένης. Η χρειαζομένη του άπεκαλύφθη λίγο μετά το γάμο. Ή μεγάλη προίκα της Μαλιμπράν κατεβράχισθη σ' αυτή την καταστροφή. Εκείνη έκράδισε ταραξιακή χρηματική ποσά, τα κυριότερα θέατρα των δύο κόσμων πλειοδοτούσαν εις προσφοράς άμοιβών και όμοις έλ' αυτά τα κέρδη μόλις έπαρκοσαν για την άσωση και όργισθη ζωή του Μαλιμπράν, ο όποιος είχε την άνάγκη να ταχυρίσεται, να αντηρούσε την οικογένειά της.

Έπρεπε να χωρίσουν. Η Μαλιμπράν είχε καταλήφθ από ένα σφοδρό πάθος για τον έσοχο Βέλιο Βιορνίστα Σάφλ ντε Μπερίο. Για να μπορούσε να παντρευτεί τον Σάφλ ντε Μπερίο, χρειαζότανε να άκυρώσει το γάμο της με τον Μαλιμπράν, γιατί διαζύγιο δεν ήφισατο τότε και χωρίς στή έπέμβαση του στρατηγού Λαφαγιέτ έφισατο τότε και χωρίς στή έπέμβαση του στρατηγού Λαφαγιέτ.

Ο γάμος με τον Μπερίο άφισατο τότε και χωρίς στή έπέμβαση του στρατηγού Λαφαγιέτ.

Για να μπορούσε να παντρευτεί τον Σάφλ ντε Μπερίο, χρειαζότανε να άκυρώσει το γάμο της με τον Μαλιμπράν, γιατί διαζύγιο δεν ήφισατο τότε και χωρίς στή έπέμβαση του στρατηγού Λαφαγιέτ.

Ο γάμος με τον Μπερίο άφισατο τότε και χωρίς στή έπέμβαση του στρατηγού Λαφαγιέτ.

Αυτό υπήρξε το τέλος μιας από τας μεγαλειώδεις, όρμητότερας, αλλά και άγαθότερας καλλιτέχνιδας του κόσμου. Ο Τόσορικός

ΔΙΣΩΦΗΜΑΤΙΚΟΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΟΔΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥ ΜΕΝΟΝ.—Εἰς τὸ χωρίον Ὁραβὰλ δ' ἔγερτο φάραξ καὶ λαθροθήρας Βεργὸν ἢ Κουβαρντὰς βόλαι μὴ μὲν τὸ γυνὴν τοῦ Φίλιππου στήν ὁχθὴν τοῦ ποταμοῦ, κατακρουσθέντος τὸ πτώμα τῆς νεαρᾶς κομῆσης Τρεμορέλ. Εἰδοποιούσιν αὐτὰς ἀρχαὶ τοῦ χωρίου, αἱ ὁποῖαι καταφθάνουν ἐπὶ τόπου καὶ ἐνεργούν ἐρευναν. Ὁ πύργος τῶν Τρεμορέλ ἐδρίσκειται εἰς ἀναστάσιον, ὅς νὰ εἰσέλθῃ τὴν νύκτα σ' αὐτὸν δολοφονησὶς συμμορία κακούργων. Τὰ πάντα εἶνε θρυμματισμένα καὶ βουτηγμένα σὲ αἷμα. Τὸ πτώμα τοῦ κόμητος Τρεμορέλ δὲν εὑρίσκειται πονθέν. Ὑποτίθεται ὅτι οἱ κακοὶ οὗτοι τὸ ἔρριξαν σὲ ποταμὸν. Ἀρχίζουν ἀναρρίσεις καὶ συλλυγάνσεις ὡς ἐνοχοὶ δ' ἀνταρτοὶ τῆς ἐπαύλειος Γκεσπέν καὶ οἱ δύο παρὰδὲς, ὁ Κουβαρντὰς καὶ ὁ γυνὴς του.)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

— Ἐφερε μεγάλη ἀντίστασις, ἐκάλαιε σὺν τρελλός, κ. ἀνακριτῆ. Ἐν γούτοις τοῦ ἀρπάξαμε τὸ πορτοφόλι σου τῇ στιγμῇ που κῆνταξ νὰ τὸ πετάξῃ σὰ χόρτα. Εἶχε μέσα ἑκατὸ φράγκα καὶ τρία λουδοβίκια, ἐνφ' ἧδ' ἦσαν ἀπένταρος.

— Πῶς τὸ γνωρίζεις; ρώτησεν ὁ Κουβαρντὰς.

— Εἶχε δανεισθεῖ, κύριε Δήμαρχε, χθὲς εἰκοσιπέντε φράγκα ἀπὸ τὸ Φαραγκίσκο τὸ θαλαμηπόλο.

Τότε ὁ Δήμαρχος ἐστράφη πρὸς τὸ Φαραγκίσκο καὶ τὸν ἐρώτησε:

— Γνωρίζεις, ἂν ὁ Γκεσπέν εἶχε χθὲς χρήματα;

— Εἶχε τόσα λίγα ὥστε μοῦ ζήτησεν νὰ τοῦ δανείσω εἰκοσι πέντε φράγκα γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ φέρῃ σὲ γάμο.

— Ναι, ἀντιτείνει ὁ Δήμαρχος, ἀλλὰ μποροῦσε νὰ εἶχε ἀπὸ οἰκονομίας του κανένα ἑκατόφραγκο καὶ νὰ μὴν ἤθελε νὰ τὸ χαλάσῃ.

— Ὁ Γκεσπέν δὲν εἶν' ἀνθρώπος γιὰ οἰκονομίας, γιὰτί οἱ γυναικες καὶ νὰ χαρτιά τοῦ τὰ φά-

γαν όλα. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Γκεσπέν εἶχε ἀρχίσει νὰ συνέρχεται. Ὁ ἀνακριτῆς, ὁ πάτερ Πλαντὰς καὶ ὁ δήμαρχος, Κουβαρντὰς κατασκοπεύαν τὰς κινήσεις του καὶ τὴν ἐκφράσι τῆς φρονογονίας του.

— Εἶσαι καλλίτερα, φίλε μου; τὸν ἐρώτησε ὁ δόκτωρ Ζαντράν.

— Ὁ Γκεσπέν ἐνευσε καταπραϊνκά. Τοῦ ἔφερε ἕνα ποτήρι νερό, ἦντι καὶ ἀπληστία καὶ σηκώθηκε τότε ἀπὸ χάρμη.

— Μπορεῖς τώρα νὰ μοῦ ἀποκριθῇς; σ' εἶπε ὁ δόκτωρ; καὶ τοῦ εἶπε ὁ δικαστὴς. Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἀρχισεν:

— Ἔσθεις τίθεις τὴ νύκτα; Ὁ κόμης καὶ ἡ κόμισσα ἐδολοφονήθησαν. Ἐσὺ, ἐνφ' εἶχες φύγει μαζί με τὸ λοιπὸν προσωπικὸ τῆς ἐπαύλειος γιὰ τὸ Παρίσι, κατὰ τίς ἐννεα τῇ νύκτα τοῦ; ἐγκατέλειπες σὲ σταθμὸν τῆς Λυὼν καὶ ξαναγύμισες σήμερον μόνος σου. Ποῦ πέρασες τὴ νύκτα σου;

— Δὲν εἶνε μοναχὰ αὐτὸ, ἐξηκολούθησεν ὁ δικαστὴς; χθὲς, ὅπως καταθέτουν οἱ συνάδελφοί σου, δὲν εἶχες πεντάρα καὶ σήμερον βρήκαμε σὲ πορτοφόλι σου ἕνα ἑκατόφραγκο καὶ τρία λουδοβίκια. Ποῦ βρήκες αὐτὰ νὰ λεπτὰ;

— Πρὸς στιγμὴν ὁ Γκεσπέν φάνηκε σὺν νὰ ἤθελε ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλὰ σταμάτησε ἑαυτὸν.

— Κ' ἕνα ἄλλο ἀκόμα, ἐπρόσθεσε ὁ ἀνακριτῆς. Τί σημαίνει ἡ διεύθυνσις τοῦ σιδηροδρομικοῦ «Ἡφαιστὸς» ποῦ βρήκαμε στήν τσέπη σου;

— Ὁ Γκεσπέν ἔκαμε ἕνα μορφασμὸ καὶ ψιθύρισε:

— Εἶμαι ἀθώος.

— Δὲ σὲ κατηγοροῦμε ἀκόμη κανεὶς. Ἔσθεις πόσα λεπτὰ εἶχε λάβῃ χθὲς ὁ κόμης;

— Ὁ Γκεσπέν χιμώελασε μὲ πίκρα καὶ ἀποκριθῆκε.

— Ἐρῶ διὰ ὅλα στρέφονται ἐναντίον μου.

— Ὁ ἀνακριτῆς, Δομινὺ ἦκουε ἀκαθῆς. Ἐσταμάτησε λίγο καὶ κατόπιν ξαναφώνησε τὸ Γκεσπέν.

— Λοιπὸν, λέγε μας, ποῦ πέρασες τὴ νύκτα σου, ποῦ βρήκες τὰ λεπτὰ καὶ τί σημαίνει ἡ διεύθυνσις τοῦ σιδηροδρομικοῦ;

— Ἐ, φώναξε θυμωμένος ὁ Γκεσπέν, θὰ σὰς τὸ πῶ, ἀλλὰ δὲ θὰ μὲ πιστέψετε. — Εἶνε ἀλήθεια διὰ ἐγὼ, καθὼς λέτε, κακὸ πικρὸν εἶμαι πραγματικῶς ἀσθενὴς, χωροπαλῆς, μέθυρος, τεμπέλης, ἀλλὰ καὶ μ' αὐτὰ, τί; Κι ἐν τούτοις μόνον τῇ ζωῇ μου, χωρὶς νὰ βλάψω καὶ κανένα ἄλλο. Μὴ νομίσετε ὅτι ἡμῶν ἀνεκάνει ὑπέρτης;

— Ὁχι, ὁ πατέρας μου εἶναι εὐπορὸς διὰ ἡμῶν ἀνεκάνει ὑπέρτης; Ὁχι, ὁ πατέρας μου εἶναι εὐπορὸς διὰ ἡμῶν ἀνεκάνει ὑπέρτης; Ὁχι, ὁ πατέρας μου εἶναι εὐπορὸς διὰ ἡμῶν ἀνεκάνει ὑπέρτης;

— Ὁχι, ὁ πατέρας μου εἶναι εὐπορὸς διὰ ἡμῶν ἀνεκάνει ὑπέρτης; Ὁχι, ὁ πατέρας μου εἶναι εὐπορὸς διὰ ἡμῶν ἀνεκάνει ὑπέρτης;

— Ὁχι, ὁ πατέρας μου εἶναι εὐπορὸς διὰ ἡμῶν ἀνεκάνει ὑπέρτης; Ὁχι, ὁ πατέρας μου εἶναι εὐπορὸς διὰ ἡμῶν ἀνεκάνει ὑπέρτης;

— Ὁχι, ὁ πατέρας μου εἶναι εὐπορὸς διὰ ἡμῶν ἀνεκάνει ὑπέρτης; Ὁχι, ὁ πατέρας μου εἶναι εὐπορὸς διὰ ἡμῶν ἀνεκάνει ὑπέρτης;

— Ὁχι, ὁ πατέρας μου εἶναι εὐπορὸς διὰ ἡμῶν ἀνεκάνει ὑπέρτης; Ὁχι, ὁ πατέρας μου εἶναι εὐπορὸς διὰ ἡμῶν ἀνεκάνει ὑπέρτης;

— Ὁχι, ὁ πατέρας μου εἶναι εὐπορὸς διὰ ἡμῶν ἀνεκάνει ὑπέρτης; Ὁχι, ὁ πατέρας μου εἶναι εὐπορὸς διὰ ἡμῶν ἀνεκάνει ὑπέρτης;

— Ὁχι, ὁ πατέρας μου εἶναι εὐπορὸς διὰ ἡμῶν ἀνεκάνει ὑπέρτης; Ὁχι, ὁ πατέρας μου εἶναι εὐπορὸς διὰ ἡμῶν ἀνεκάνει ὑπέρτης;

δρόμο ποῦ ἤθελε νὰ πάω πέθανε ἀφ' ἡνιόκας μου κληρονομία πτωματὰ ἀξίας 200 χιλ. φράγκων. Ἐγὼ τὰ πούλησα γιὰ 120 χιλιάδες καὶ πῆγα σὲ Παρίσι μὲ τὴν περὶ τῆς διαιρέσεως αὐτῆς μου τὰ χρήματα δὲ θὰ τελείωναν ποτέ. Ἀλλὰ σὲ ὀλίγῃ χρόνῳ τὰ εἶχα σκορπίσει ὅλη καὶ κείθε σὲ κακὸ δρόμο ποῦχα πορεῖ. Κι εἰς ἐμὴν ἀπένταρος ἀρχισα νὰ συνάπτω δάνεια γιὰ νὰ ἐξακολουθῶ τὴν ἰδιοσυνησὶν. «Μηδὴ στήν φυλακὴν. Συναγεστροφὴν μὲ κλέπτας, κληρονομία πτωματὰ, μέχρ' ὅτου μὴ μερὰ ἀποπειράθῃκα ν' αὐτοκτονήσω. Τίς γεματοὺς ἀποστρέφῃ γιὰ τὸ παρελθόν μου, ἀποφασίζω ν' ἀλλάξω τὴν καὶ κατάρθωσα νὰ πιάσω δουλειὰ ἐδῶ, σὲ τὸν κόμητος Τρεμορέλ, ὁ ποῦ ἔμενα εὐχαριστήμενος, ἂν καὶ ἐξώδεκα προκοιταβολικῶς τὸ μισθὸ μου.

— Ὁ ἀνακριτῆς τὸν διέκοψε:

— Καλὴ δὲ αὐτὰ, ἀλλὰ ἀπάντησέ μου σὲ ὅ,τι σὲ ρώτησα.

— Ἐ, λοιπὸν, ἀπάντησέ μου σὲ ὅ,τι σὲ ρώτησα, ἀλλὰ δὲ θὰ μὲ πιστέψετε. Ἀλλὰ καὶ νὰ σιωπήσω παλὶ κακὸ γιὰ μένα θὰ εἶναι.

— Σὲ προειδοποιῶ, τοῦ εἶπεν ὁ ἀνακριτῆς, ὅτι ἂν δὲν μοῦ ἀπαντήσῃς σὲ ὅ,τι σὲ ρώτησα, εἴμαι ὑποχρεωμένος νὰ σὲ συλλάβω ὡς ἐνοχὸν τοῦ διπλοῦ φονοῦ.

— Ἡ ἀπειλὴ αὐτὴ εἶχε μεγάλη ἐπίδραση σὲ Γκεσπέν, γιὰτί ἀμέσως φώναξε γεμάτος δάκρυα:

— Ἐλεος! σὰς, ἱκετεύω, κύριε ἀνακριτῆ! Σὰς ὁρκίζομαι εἰμαι ἀθώος! Σὰς τὸ ὁρκίζομαι.

— Μίλησε λοιπὸν.

— Τὸ ἀπαντήσῃ; εἶπεν ὁ Γκεσπέν ἀνορθωνόμενος, ἀλλὰ ἄμεσως ἀλλάζοντας ὅρος, ἐπρόσθεσε:

— «Ὁχι, δὲ θὰ μιλῶ! Δὲ μπορῶ. Ἐνός ἀνθρώπου θὰ μπορῶσε νὰ μὲ σώσῃ, ὁ κόμης, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς πέθανε. Εἶμαι ἀθώος καὶ ὅμως ἂν δὲ βρεθῶν οἱ ἐνοχοὶ εἴμαι χιμῶς. Τὰ πάντα εἶναι ἐναντίον μου... Καὶ τώρα κάντε με διὰ θέλετε. Δὲ θὰ πῶ λέξη.

— Ὁ ἀνακριτῆς ἐξητάσας κατόπιν τὸν Κουβαρντὰ. Ὁ γέρος λαθροθήρας ἀναγκάστηκε νὰ πῇ αὐτῇ τῇ φορὰ ὅλη τὴν ἀλήθειαν.

— Πῶς πληροίσατε σὲ πτώμα γιχονεῖς νὰ βροῦν ἔξω γιὰ σωφρονισμὸ καὶ πῶς δὲν τὸ εἶδαν ἀπὸ τὴν βαρκά.

— Ποῦ ἦσαν χθὲς τῇ νύκτι; τὸν ἐρώτησε ὁ Δομινὺ.

— Πῆγα καὶ ἔστηκα παλὶ σὲ τὸ δάσο. Κατόπιν γύρισα σὲ μίαν τὰ μεσάνυχτα καὶ κοιμήθηκα. Ὁ γυνὴς μου εἶχε κοιμηθῇ ἀπὸ νωρίς καὶ δὲν με κατέλαβε ὁ δεινὸς γυρισμός.

— Γνωρίζεις τὸν Γκεσπέν;

— Ἡ ἐρώτησις αὐτὴ ἔκαμε τὸν Κουβαρντὰ νὰ ταραχθῇ κάπως. Τὴν ταραχὴν τοῦ αὐτὴ ἀντιλήφθησαν καὶ ὁ ἀνακριτῆς καὶ ὁ Πλαντὰς.

— Γιατί ταραχίστηκε; Ἡ σημαίνει αὐτὸ; ρώτησεν ὁ Δομινὺ.

— Σὰς φαίνεται ὑποπτό; εἶπεν ὁ Κουβαρντὰς, καλὰ. Τότε θὰ σὰς πῶ καὶ ἐγὼ γιὰτί ταραχίσθηκα. Μὲ τὸ Γκεσπέν εἶχαμε ἰδιαιτέρας σχέσεις τότε τελευτήσας. Ἐκλεβε φροῦτα ἀπὸ τὸν κῆπο τῆς ἐπαύλειος, μοῦ τᾶνιεν νὰ τὰ πούλω καὶ μοιραζόμαστε τὰ κέρδη.

— Αὐτὸ εἶναι μόνον;

— Αὐτὸ καὶ εἶποτε ἄλλο. Εἶπα ὅλη τὴν ἀλήθειαν. Δὲν εἶμαι ἐνοχός. Ὁ Θεὸς νὰ μὲ κρίνῃ ἂν εἶπα ψέματα...

— Ὁ ἀνακριτῆς Δομινὺ ἀρχισεν νὰ βάλῃ πολλὰ ὑποθέσεις τὰς σφύσεις αὐταῖς Γκεσπέν—Κουβαρντὰς. Ἀποῦ ἐγνωρίζοντο, ἀποῦ τοῦ συνδέσεν ἡ κλοπὴ, γιὰτί νὰ μὴ ἐξετέλεσαν καὶ οἱ δύο ποῦ μαζί τὸ ἐγκλήμα;

— Ὁ Γκεσπέν ἐγνώριζε πῶς ὁ κόμης Τρεμορέλ εἶχε λάβῃ χρήματα τὴν προηγούμενη. Θὰ τὸ εἶπε σὲ τὸν Κουβαρντὰ καὶ οἱ δύο ποῦ μαζί θὰ ἐσχεδίασαν καὶ θὰ διέπραξαν τὴν δολοφονίαν.

— Ἐκλήθη κατόπιν καὶ ἐξητάσθη ὁ υἱὸς τοῦ Κουβαρντὰ, Φίλιππος. Ὁ νεὸς εἶχε μετανοήσῃ περὶ γιὰτί ἀνακατέθηκε σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν. Αἱ ἐναντίον τοῦ πατρὸς; τοῦ καὶ αὐτοῦ στρέφονται ἐναντίον τοῦ ἐκείνου ἔξω φρενῶν.

— Προσαχθεὶς πρὸ τοῦ ἀνακριτοῦ ἐξέφρασε ὅλην τὴν ὁργὴν καὶ διεμαρτυρήθη ἐντόνος γιὰ τὴν κατηγορίαν ποῦ τοῦ; ἐπρόκειτο.

— Εἶπε καὶ αὐτὸς ὅσα καὶ ὁ πατέρας του γιὰ τὴν ἐβρίει τοῦ πτωματὸς τῆς κομῆσης καὶ ἐπεβεβαίωσε τὰς σχέσεις τοῦ πατρὸς; τοῦ μὲ τὸν Γκεσπέν. Ἐσαν ὅμως, ἐξηγήσας, σχέσεις φιλικῆς καὶ τίποτε ἄλλο...

— Ἐπειτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ αἱ πρῶται τυπικαὶ προανακριτικαὶ ἐρωτήσεις ἀνέστησαν ἀπὸ τὸν ἀνακριτῆ.

— (Ἀκολουθεῖ)

— (Ἀκολουθεῖ)

— (Ἀκολουθεῖ)

— (Ἀκολουθεῖ)

— (Ἀκολουθεῖ)

— (Ἀκολουθεῖ)

— (Ἀκολουθεῖ)

— (Ἀκολουθεῖ)

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

(Τοῦ Ράτβινδαν)

«Εἶνε βαρεῖά, παιδί μου, ἡ μαμά σου, γι' αὐτὸ σιγὰ σιγὰ δὲς μορεῖς!

«Ἄς λείπουν οἱ πολλὰς φωνές. Στοιχάσου...»

«Τὸ εἶπεν ὁ γιαντὸς ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν.»

Σταίρνει τὸ παιδί. Μὰ ἡ μητέρα τὴ νύκτα σὲ σὺνάντια πετῇ.

Αὐτὸ ἐξυπνῇ, καὶ οἱ ἄλλοι κλαῖν' περὶ πέρα!...

«Ἐ! τώρα νὰ φωνάξω;» ἐρωτῇ.

Μὲ θλίβῃ ὁ πατέρας τοῦ γυριεῖ, ἐνφ' σὲ μάλα ντύνουν τὸ παιδί.

Κι' αὐτὸ: «Ἄ! πῶς μοῦ πᾶνε!» ψιθυρίζει.

«Ποῦν' ἡ μητέρα;» — «Πᾶμε νὰ σὲ δῇ...»

Καὶ ὁ πατέρας μ' ὀνι λυπημένη τραβᾷ μὲ τὸ παιδί σὲ τὴν ἀγκαλιά.

«Ὅτιν καμὰ ποῦ εἶν' ἡ πεθαμένη...»

«Μαμά!... Καλὲ δὲν βγαίνει οὔτε μιλιὰ!...

Γιὰ φέρε με σὲ τὸ στρόφιμα τῆς πατέρας!...

Κι' αὐτὸς σὲ... νάβλεπ' ὄνειρο πικρό, σὲ τὴν παγωμένην τοῦ μητέρας.

«Να» εἶπε, «ἐκείνη ποῦ μ' ἀγάπη τόση σ' ἀνέτρεφε!... Γιὰ δὲ τὴν καλὰ!

ποῖς τώρα τὸ φίλ' τῆς θὰ σοῦ δώσῃ; ἐκείνη ποῦ δὲν βλέπει... δὲν μιλᾷ!»

Τὴ θάψα! — Ἡ καρδιά ἡ νεκρωμένη σὲν πῆγε τὸ παιδάκι τῆς σιμά,

ἀρχίζει νὰ κτυπᾷ, καὶ ἀναστημένη σηκώνεται μὲ γέλιο ἡ μαμά!...

Μετάφρ. Μιχ. Ἀργυροπούλου.

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Ὁ Γιαντὸς.— Ἀλλὰ, κυρία μου, πρὸς νὰ μὴ πᾶτε καλὰ τὸ φροντίζετε. Γιατί σὰς τὰ ἔδωκε ὁ Θεὸς τὰ δόντια;

Ἡ Κυρία.— Δὲν μοῦ τὰ ἔδωκε νὰ μὴ θάω θένος. Τ' ἀγέσασα!

Ἐκείνης ἀφ' ἡνιόκας:

— Κάπου δὲ μὴ ἀφῆρα τὸ μαλλί μου. Σὲν γεμάτος δὲν εἶνε. Πάνω σὲ τὰ πᾶν δὲν εἶνε. Ἀγαθὰ δὲν κάθωμαι ἐπάνω σου!...

Σύλγος παλινκαρδῆς.

Ἡ γυναῖκα του.— Νίκο, ἀκούω θόρυβον σὲ τὴν κουζίνα, θὰ μὴ μὴν κλέψῃς!

Ὁ Νίκος.— Εὐτυχῶς βρισκόμαστε σὲν κρεββατοκομῶν.

Ἡ γυναῖκα του.— Κι' ἂν ἐβροῦντο, θὰ μὴ μὴν κλέψῃς!

Ὁ Νίκος.— Τότε ἴσα πᾶμε ἡμεῖς σὲν κουζίνα!...

Σὲ τὸ θέατρο.

— Ἦ μεγαλειώδες ὄψος ποῦ ἔχει αὐτὴ ἡ σκηνή!

— Ὑψος; Καλὲ δὲν εἶνε πᾶρα πάνω ἀπὸ τρία μέτρα.

— Ὁ Κατεψυγμένος

— Ὁ Κατεψυγμένος

— Ὁ Κατεψυγμένος

— Ὁ Κατεψυγμένος

ΑΠΟ ΤΙΣ "ΦΥΣΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ", ΤΟΥ ΖΥ' ΡΕΝΑΡ

Η ΚΟΤΑ

Μὲ τὰ πόδια ἐνωμένα πηδαίει ἀπὸ τὸν ὀρνιθῶνα, μόλις τῆς ἀνοίξουν τὴν πόρτα.

Εἶνε μία κόττα κοινὴ, σερμὴ, ποῦ δὲ γεννᾷται ποτὲ χρυσὸ ἀγό, ὅπως ἡ κόττα τοῦ παραμυθιοῦ καὶ ἐλυσμένη ἀπὸ τὸ φῶς, κάνει μερικὰ βήματα ἀναποφάσιστη σὲ τὴν αὐλή.

Βλέπει πρῶτα τὸ σωρὸ τῆς στάχτης. ὅπου καθε πρωὶ συνειδίζεται νὰ σκαρλίζει.

Κυλάει ἐκεῖ, τετνώνει τὰ φτερά της, ἐντάζει τοὺς ψύλλους τῆς νύχτας.

Ἐπειτα πηγαίνει νὰ πῇ νερό σὲ πηλινὸ πιάτο, ποῦ εἶνε σὲ τὴν ἀκρὴ τῆς ἀλῆς.

Δὲν πίνει πικρὰ μόνον νερό. Πίνει μερικὲς γουλιές καὶ σὲ καθε γουλιὰ κυττάζει τὸν ὄρνιθον σὲν ἀσφρόνομος.

Κατόπιν ζητᾷ τὴν σκορπισμένη τροφὴ τῆς. Τὰ δροσερά χόρτα εἶνε δικὰ της καθὼς καὶ τὰ ἔντομα καὶ οἱ σκόρπιοι σπόροι. Τοιμπίει, τοιμπίει ἀκούσασα.

Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ σταματᾷται. Μὲ τὰ μάτια ζωορὰ σὲν δύο στυλινὲς χάντρες, κυττάζει γέφυρα τῆς, ἀκούει μὲ προσοχὴ.

Καὶ ἀποῦ βλέπει πῶς δὲν σὺν βαίνει τίποτε ξαναρχίζει πάλι νὰ ψίχνη γιὰ τὴν τροφὴ τῆς.

Η ΑΚΡΙΔΑ

Εἶναι ὁ χωροφύλακας σὲν βασιλεῖο τῶν ἐντόμων. Κάθε μέρα πηδαίει καὶ ὀλίνεται σὲ ὄρνιθον; λαθροθήρας, χωρὶς ὅμως νὰ πιδῇ καὶ κανένα.

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΥΤΟΣ Ο ΒΛΑΚΑΣ Ο ΜΕΛΙΣΙΕ !

[Του Μιγκέλ Ζαμακό]

Ἡ τύχη με ἔκαμε νὰ ἐπανεύρω τὸν παλαιὸ φίλο μου Ζελινὸ εἰς ἓνα γεῦμα. Εἶχα δύο χρόνια νὰ τὸν συναντήσω. Μετὰ τὸν καφέ οἱ προσκαλεσμένοι συγκεντρώθηκαν στὸ μεγάλο σαλόνι. Ἐμεῖς ἐμεῖναι μόνοι εἰς τὴν τραπεζαρία.

— Ἐγὼ ἐνῶν αἰὼνα νὰ σὲ ἰδῶ, μοῦ εἶπε ὁ Ζελινός.

— Ναί... Δύο χρόνια, εἶπα ἐγώ. Πῶς πηγαίνουν ἡ αἰσθηματικές ὑποθέσεις σου, φίλε μου;

Τοῦ ἔκαμα τὴν ἐρώτησι αὐτὴ γιὰ τὸν Ἐδμόνδο μου εἶχε συστήσει ἄλλοτε μίαν χαριτωμένην γυναῖκα, μετὰ τὴν ὁποίαν ἦσαν τρελλὰ ἐρωτευμένοι. Καὶ ἐνθ' ἡ νόμιμη γυναῖκα του ἐπαίξε χαριτιὰ εἰς τὸ πλατὺν σαλόνι κατεβάσαμε τὸν ἦχο τῆς φωνῆς μας καὶ ἀργίσαμε νὰ λέμε τὰ δικά μας.

Ἡ φροσύνη μου τοῦ Ζελινὸ σκοτείνιασε, δταν τοῦ ἔκαμα τὴν παραπάνω ἐρώτησι.

— Ὁ ναί, μοῦ εἶπε, σὺ εἶχα συστήσει τὴν Ὑβὸν... Ἐ, λοιπόν, φίλε μου, ὅλα τέλειωσαν μεταξὺ μας... Καὶ αὐτὸ ἐγινε ἐξ αἰτίας ἐκείνου τοῦ βλάκα... τοῦ Μελισιέ.

— Τοῦ Μελισιέ; Τοῦ μεγάλου δικηγόρου;

— Αὐτοῦ τοῦ ἡλιθίου!

— Διηγῶμαι μοι αὐτὴ τὴν ἱστορίαν.

— Θυμῶμαι πόσο ἦσαν ἐρωτευμένοι μετὰ τὴν Ὑβὸν Γκριμό. Ἦσαν χηρὰ καὶ τὴν ἐγγύρευσαν σὲ μίαν ἐκδοσι ζωγραφικῆς. Θὰ ἡ-

μουν ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων μαζί τῆς ἂν δὲν ἔπαυε ἀπὸ φρικτῆς ζήλειαν. Διαρκῶς ἀνησυχῆς καὶ ὑποψίες. Ὁμολογῶ ἐν τούτοις ὅτι ἡ Ὑβὸν ἦταν τελεία γυναῖκα καὶ δὲν μοῦ ἔδωσε ποτὲ ἀφορμὴν σὲ τίποτε. Μία μέρα, δὲν ἔξευε πῶς μοῦ μπῆκε ἡ ἰδέα ὅτι ἡ Ὑβὸν με ἀπατούσε. Αὐτὴ ἡ ἰδέα ἐγινε σοστή νευρασθένεια, μουλόδηκα! Καὶ θέλησα, ὁ ἡλιθίος, νὰ μάθω με πόσον μ' ἀπατᾷ. Σωστὴ τρέλλα δηλαδὴ... Βρήκα λοιπόν τὸν φίλο μου Μελισιέ καὶ τοῦ ἐμπιστεύθηκα τὴ στενοχώριάν μου, γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ μίαν καλὴ συμβουλὴν.

— Ἀφοῦ εἶσαι δικηγόρος, φίλε μου, ποῦ εἶπα, θὰ εἶσαι ψυχολόγος καὶ πονηρὸς ὅπως οἱ οἱ συνάδελφοί σου. Τί νὰ κάμω γιὰ νὰ τὴν πιάσω ἐπ' αὐτοφρόνῳ. Ὑπομείζουμαι πῶς με ἀπατᾷ!

Ὁ Μελισιέ σκέφθηκε λιγάκι καὶ μοῦ εἶπε:

— Νὰ κάμῃς τὸ κλασικὸ πείραμα.

— Δηλαδὴ;

— Νά... Νὰ φύγῃς διπλὴν γιὰ ἓνα ταξίδιον πρὸς τὸν Ἰσθμόν... Ἐάν ἡ φίλη σου ἔχει κανένα αἰσθηματικὸν καταλαβαίνει ὅτι θὰ ἐπωφεληθῇ τῆς ἀπουσίας σου. Θὰ πῇ νὰ περάσῃ καμμιὰ βραδυὰ μαζί με τὸ λεγόμενον σὺν θεατρὸν ἢ σὺν ρεστοράν. Τότε...

— Καλὴ ἰδέα, εἶπα ἐγὼ βλακωδῶς, καὶ τὴν ἔβαλα ἀμέσως σ' ἐνέργειαν.

— Ἀγάπη μου, εἶπα στὴν Ὑβὸν τὸ βράδυ, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ πάω στὴ Λυὸν γιὰ μίαν κατεπεύγουσα ὑπόθεσί μου. Θὰ λείψω τέσσερες μέρες...

— Τέσσερες μέρες στὴ Λυὸν; εἶπε κατὰπληκτη ἡ χαριτωμένη φίλη μου. Ἐσὺ ποτὲ δὲν φεύγεις ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη. Θὰ μείνω σὺν ξενοδοχείῳ «Σπλέντιτ». Ἐπαῖξα ὡς τὸ τέλος τὴν κομωδία μου. Τὴν ἐπομένη δὲ τὸ μεσημέρι ἐπῆγα μετὰ τὴν βαλίτσάν μου νὰ τὴν ἀποχαιρετήσω. Δὲν ἔξευε γιὰτὶ γελούσε πονηρὰ. Πάντως θὰ τὴν ἐπιμένα σκαστή.

Ὅταν ἐφυγα ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς τρύπασα στὴ Λέσχη μας, ἄφησα ἐκεῖ τὴ βαλίτσαν μου καὶ περιμένα. Τὸ βράδυ ἐπῆγα ὡς τὸ σπίτι τῆς νὰ παρακολουθήσω τὰς κινήσεις τῆς... Ἰσως νὰ τὴν ἐπιμένα ἀμέσως... Τὸ παράθυρό τῆς ἦταν σκοτεινόν. Δὲν μπορούσα νὰ συζητήσω. Καὶ στὰς ἑντεκα ἀνέβηκα σὺν τρίτῳ πάτωμα. Κανένας! Ἀνησυχητικὰ συμπτώματα. Περιμένα ἕως τὰς τρεῖς τὸ πρωῒ. Ἐβημάτις σὺν τρελλῶς μέσα σὺν δωμάτιο. Εἰς τὰς τρεῖς κατέβηκα στὴ θυροφύλακα καὶ τὴν ἐξήντησα.

— Ἡ κυρία Γκριμό; ῥώτησα.

— Ἐφύγε... Πάει ταξίδι, μοῦ ἀπάντησε.

— Ποῦ;

— Δὲν ἔξευρε.

Ὁραία! Ἡ Ὑβὸν εἶχε φύγει γιὰ ποῦ; Πῶς; Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες

ἡ ἀνησυχία μου ἐφθασε σὺν κατακόρυφο. Ἐπῆγαινα σὺν σπῆτι τῆς δέκα φορὲς τὴν ἡμέραν. Τὴν τετάρτη ἡμέραν ἐπὶ τέλους τὴν εὗρηκα ἐκεῖ. Πρὶν προφθάσω νὰ τῆς μιλήσω ἐκρόλαβε καὶ μοῦ εἶπε θυμωμένη:

— Εἶσαι ἓνας ψεύτης! Ἐνας Ταρτοφύρος!

— Ἀφροῦ τα αὐτὰ, τῆς εἶπα, καὶ πῆς μοι ἀπὸ ποῦ ἐρχεσαι; Λέγε, ἀθλίη!

— Ἀπὸ ποῦ ἐρχομαι; Ἀπὸ τῆς Λυὸν, ἀγαπητέ μου. Τὸ ταξίδιον σου μοῦ φάνηκε ὑποκίτο καὶ θέλησα νὰ πεισθῶ. Πῆγα στὴ Λυὸν καὶ βεβαιώθηκα πῶς συμβαίνει αὐτὸ ποῦ φοβόμουν. Εἶχες μεταχειρισθῇ τὸ γνωστὸ ψέμμα γιὰ νὰ ἀπολαύσῃς με καμμιὰ νέα σου φιλενάδα τεσσάρων ἡμερῶν ἐλευθερία! Δὲν ντρέπεσαι; Κι' ἐγὼ ποῦ ἤμουν καλὴ, λογικὴ, ἡσυχὴ, πιστὴ, ἀφοσιωμένη καὶ σὲ πότιμα! Πεύστη!

— Ὑβὸν, Ὑβὸν, ἀγαπημένη μου Ὑβὸν, τῆς εἶπα. Πρόκειται γιὰ μίαν παρεξήγησι. Τὸ ταξίδι μου ἦταν ἓνα σχέδιον ποῦ εἶχα φαντασθῇ γιὰ νὰ ἰδῶ ἂν μοῦ εἶσαι πιστὴ, γιὰτὶ σ' ἀγαπῶ καὶ ζήλειω!

Πῆς μοι ὅμως εἶνε ἀλήθεια πῶς πῆγες στὴ Λυὸν;

— Κῦττοξε τὴν ἑντεκα τοῦ ξενοδοχείου εἰς τὴ βαλίτσαν μου!

— Ἀλλὰ τότε, ἀφοῦ δὲν με βρήκες ἐκεῖ γιὰτὶ δὲν ἐπέστρεψες μετὰ τὸ πρῶτον τραῖνον;

— Γιατί; εἶπα, ἀφοῦ μοῦ φέρεται ἔτσι, ἀφοῦ μοῦ λέει ψέμματα, θὰ διασκεδάσω καὶ ἐγὼ λιγάκι γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσω.

— Καὶ διασκεδάσεις;

— Μάλιστα. Ἐκαμὶ ἐνδοξίμης. Ἐπῆγα σὺν ρεστοράν, σὺν θεατρῷ, σὺν ντάνσιιν, χωρὶς νὰ ἔχω νὰ δώσω λόγον σὲ κανένα.

— Μόνη σου;

— Ὀχι. Σὺν τραῖνον εἶχα συναντήσει ἓνα κύριον καθὼς πρῆται, εὐχάριστον, πρόθυμον, περικουνητὸν...

Τοῦ διηγῆθηκα τὸ σκοπὸν τοῦ ταξιδίου μου. Ἐπῆγαινε καὶ αὐτὸς σὺν ἴδιον ξενοδοχείῳ τὸ «Σπλέντιτ».

Καὶ ὑπῆρξε ἡμέρας τῆς στενοχωρίας μου δταν δὲν σὲ βρήκα. Ἐκλάγα ἀπὸ πέντηνα! Μοῦ προσέφερε τὴ συντροφίαν του ἐνὸς φάτος θὰ ἔμενε στὴν Λυὸν. Ἐπειτα ἀπὸ τρεῖς μέρες ἦσαν τρελλὰ ἐρωτευμένοι μαζί μου.

— Ὑβὸν!

— Αὐτὴ ἡ ἀγάπη ἦταν ὅλη σεβασμὸς καὶ ἐκτίμησις. Τοῦ διηγῆθηκα τὴ ζωὴν μου, καὶ δταν ἔπαυε ὅτι εἶμαι μίαν γυναῖκα σοφὰ καὶ ὅτι ἀναγκάσθηκα νὰ δεχθῶ μίαν ἀκανόνιστην ζωὴν ἀκούσιως μου, μοῦ προσέφερε τὸ δνομιόν μου...

Ἐοῖ εἶσαι παντρεμένος, ἔχεις παιδιὰ... Καταλαβαίνεις λοιπόν ὅτι θὰ δεχθῶ, εἰν λάβω καλὴς πληροφορίας...

Δὲν μπορούσα νὰ τὴν ἐμποδίσω. Ἡ Ὑβὸν ἦταν ἀξία νὰ πάρῃ κι' αὐτὴ τὴ θέσιν τῆς στήν κοινωνίαν. Παντρεύθηκε μετὰ τὸν κύριον αὐτὸ καὶ εἶνε εὐτυχισμένη...

Στὸ σημεῖον αὐτὸ ὁ Ζελινὸς ἐξέφρασε πάλιν τὴν ἀγανάκτησιν του κατὰ τοῦ Μελισιέ.

— Καὶ γιὰ ὅλα αὐτὰ φταίει ὁ Μελισιέ. Αὐτὸς ὁ βλάκας! Αὐτὸς τὸ μοσχάρι! Αὐτὴ ἡ γκαμήλα! Τὸ πρόβατο! Τὸ γουρουνί!...

Μιγκέλ Ζαμακό

ANEMONES

(Γιὰ τοὺς ἐρωτευμένους)

Ὁ ἔρωας εἶνε βασιλεὺς τῶν νέων καὶ τυράννος τῶν γερόντων.

Ὁ ἔρωας εἶνε ὁ ἀσυχία τοῦ ἀέρος, ἡ διασκεδασίς τοῦ πολέμου, καὶ ὁ σκόπελος τοῦ ἡγεμόνος.

Ὁ ἔρωας εἶνε τὸ μυθιστόρημα τῆς καρδίας καὶ ἡ ἡδονὴ ἡ ἱστορία τῆς.

Ὁ ἔρωας δίδει πνεῦμα εἰς τοὺς μὴ ἔχοντας, προσθέτει εἰς τοὺς ἔχοντας ὀλίγον καὶ κάποτε ἀφαιρεῖ ἐκ τῶν ἔχοντων πολὺ!

Chamfort

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΗΣ ΕΡΩΤΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ

Τῆς Τάρας Ἀλεξάνδρας πρὸς τὸν Τάρον Νικόλαον.

Σοῦ ἔγραψα, ψυχὴ μου, πῶς περὶ νύχτες φρικτῆς. Μὰ βασιάνουν τρομερὰ προασημάματα... Διαρκῶς βλέπω τὸν θάνατον μπροστά μου... Τὸν θάνατον ποῦ μίαν μέραν ἀναγκαστικῶς θὰ μᾶς χωρίσῃ. Ὅταν σκέπτομαι ὅτι θὰ ἔλθῃ μίαν ἡμέραν ποῦ θὰ παύσω ν' ἀντιχρῶ τὸ ἀγαπημένο σου πρόσωπον, παθαίνω ἀπὸ ἓνα περιεργὸ συναισθηματὸν ποῦ εἶνε ἀνάμικτον ἀπὸ τρόμου, δαγῆ, θλίψι καὶ ἀπελπίαν!

Ἐγὼ νὰ μὴ ξαναἰδῶ τὰ γαλανά καὶ θεῖα μάτια σου, ποῦ μοῦ ἐδωσαν στὴ ζωὴ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν παρηγορίαν;

Ὅχι, εἶνε ἀδύνατον, ὁ Θεὸς δὲν εἶνε τόσο σκληρὸς σ' ἐκείνους ποῦ ἀγαπῶνται ἐλικοανῶς.

Δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω σὲ μίαν τέτοια συμφορὰ.

Κι' ὅλα αὐτὰ μὰ μαθὰ συναισθηματὰ, ἀγαπημένη μου, τὰ δημιουργεῖ ὁ χοροὸς μας. Ἡ καρδιά μου εἶνε ἀπελπισμένη καὶ τὸ πνεῦμα μου ταραμμένο.

Προφυλάττει τοὺς ἀντίχριστον αὐτοῦ μακρὰ μου ποῦ βρίσκεις; Σκέπτομαι πῶς ἂν σὲ χῶσω θὰ πεθάνω ἀπὸ λήθη!

Λατρεύω μοι σὺν γυναικὶ καὶ κύριε μου, δταν τὰ σκέπτομαι ὅλα αὐτὰ, νοιώθω πῶς ὁ νοῦς μου σαλεύει!

Ἡ ἀπὸ προσπαθὴν τὴν τελευταίαν ν' ἀποφεύγω τὴ μοναξιά καὶ νὰ βρισκῶ ἀσχολίες, ποῦ με ἀποσποῦν ἀπὸ τὴν ἐμμονὴν σκέψι ποῦ μέλλονται καὶ τοῦ θανάτου... Παίζω μετὰ τὰ παιδιὰ, δέχομαι τοὺς καλὸς μας φίλους, καὶ ἀκούω πολλὰ μουσικῇ... Τὴν ἡμέραν τὰς ἡμερῶν δλα. Κατορθάνω νὰ τὰ ξεχάσω... Μόλις δμως ἔλθῃ ἡ νύκτα, δταν ἀποσύρωμαι μόνῃ στὴν ἀγαπημένην μου κάμαραν, τὰ μαθὰ πούλι τῆς σκέψεως κυκλοῦν τὰ φτερά τους σὺν ἀέρα.

Ψυχὴ μου, ποτὲ θὰ σὲ ἰδῶ, νὰ σοῦ διηγῆθῶ τοὺς πόνους καὶ τοὺς φόβους; Ἐὰν νὰ διώξῃς μ' ἓνα γλυκὸ σου μεϊδιάμα τῆς σκοτεινῆς ἐννοίας ποῦ με βασανίζουν.

Ἡ εὐτυχία μου σ' αὐτὸν τὸν κόσμον εἶνε ἓνας πιστὸς σύντροφος, ἓνας φίλος; Ἐοῖ! Μὲ ἓνα σου χἀδι γίνομαι πάλιν ἀφοβὴ καὶ ἀμέμνη σὺν μικρῷ παιδί.

Ἐὰν, πολυαγαπημένη μου, τὸ σπῆτι εἶνε ἀδειανὸν δταν λείπεις, καὶ τόσο μέγαλῳ καὶ ὥστε με κόπο κρατῶ τὰ δάκρυά μου...

Ἐλπίσω σ' ἓνα μῆνα καὶ εἶσαι ἔδω.

Ἀλεξάνδρα

Τῆς ἰδίας πρὸς τὸν ἴδιον

... Ἀνησυχῶ μετὰ τὴν σιωπὴν σου. Τί συμβαίνει; Ὁ Κύριλλος μοῦ εἶπε ὅτι εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ παρατείνῃς τὸ ταξίδι σου.

Τέλος πάντων δὲ μποροῦν νὰ ἡσυχάσουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, ποῦ μᾶς ἐνοχλοῦν; Διαρκῶς παρὰ τὸν πόνο καὶ ἀπαιτήσεις. Εὐτυχῶς ποῦ ὁ φίλος μας (*) ἔρχεται συχνὰ καὶ με παρηγορεῖ. Μὲ ἓνα βλέμμα του καθιστοῦμαι τὰ κουρασμένα νεῦρα μου...

Διαρκῶς βλέπω ἐμπρός μου κινδύνους καὶ παρηγοῖες...

Ἡ μὴ με ἀφίνεις πιά μόνῃ! Ὁ κόσμος εἶνε ἐρημὸς καὶ κάθε μέραν νοιώθω βαθύτερα τὸ αἰσθηματὸν τῆς λατρείας, ποῦ γεμίζει με σέβαν τὴν καρδιά μου καὶ τὸν νοῦν μου! Δὲν μπορῶ πιά νὰ ζήσω μακρὰ σου!

Ἀλεξάνδρα

Τὸν μαρκηδὸν ντὲ Βιλαρόν πρὸς τὴν Νινὸν ντὲ Λανκλό.

Τὰ γράμματά σου με μαγεύουν, γλυεῖά μου Νινόν. Ἀλλὰ τὸ πλῆθος τῶν θαυμασμάτων, ποῦ σε περιστοιχίζει καὶ ποῦ προσεγγεῖ ἀπελπίσας. Δὲν μοῦ ἐπεσχεῖς νὰ τραβήχῃς λίγο ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ τὰς ἐσθῆς; Τὸ μεγαλύτερο καλὸ ποῦ ὑπάρχει σ' αὐτὸν τὸν κόσμον εἶνε ἡ προσποίησης καὶ ἡ ψευδία.

Ἡ φιλαρέσκεια σου εἶνε τόσο μεγάλη, ὥστε οὔτε τὰ παράπονά μου, οὔτε ἡ συμβουλὴς μου δὲν σε ἀποσποῦν ἀπὸ αὐτῆς. Προτιμᾷς νὰ με βλέπῃς ὀπλισμένον, παρὰ νὰ ἀλλάξῃς καὶ εἰς τὸ παραμικρὸν τὸν τρόπο τῆς ζωῆς σου.

Δὲν θέλεις νὰ ἐννοήσῃς τὰ μειονεκτήματα μᾶς τέτοιος ζωῆς. Πρῶτα ψυχραίνει τὸν ὄντοισμόν μου, καὶ ἀφαιρεῖ κάθε μου ψυχικὴ δύναμι καὶ κάθε μου ἀξιοπρέπεια. Δὲν μπορεῖ

(*) Πρόκειται περὶ τοῦ παρρημίου καλοῦργου Ρα-σπουτίν.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΒΡΑΔΙΝΟΙ ΘΑΝΑΤΟΙ

Νά κι' ὁ χειμῶνας ποῖνε φτᾷσει καὶ σκοτεινιάζει πρὶν βραδιάσει,

καὶ σκοτεινιάζει μεσ' στὴν πόλιν, στὴ φύσιν καὶ στὴ ζῆσιν μου δλιν.

Νά καὶ τὸ βράδι ποῖνε πέσει καὶ κόβει τὴ ζωὴν στὴ μέση,

καὶ κόβει τὴ ζωὴν στὰ δύο μετὰ τὸ βραδί καὶ μετὰ τὸ πρῶτον.

Νά κι' ἡ καρδιά μου ποῦ σὺν τῇ ἀρᾷ εἶνε σὺν τῇ ἀρᾷ, ποῦ σὺν τῇ ἀρᾷ εἶνε σὺν τῇ ἀρᾷ,

ποῦ σὺν τῇ ἀρᾷ εἶνε σὺν τῇ ἀρᾷ, ποῦ σὺν τῇ ἀρᾷ εἶνε σὺν τῇ ἀρᾷ,

ποῦ σὺν τῇ ἀρᾷ εἶνε σὺν τῇ ἀρᾷ, ποῦ σὺν τῇ ἀρᾷ εἶνε σὺν τῇ ἀρᾷ,

ποῦ σὺν τῇ ἀρᾷ εἶνε σὺν τῇ ἀρᾷ, ποῦ σὺν τῇ ἀρᾷ εἶνε σὺν τῇ ἀρᾷ,

ποῦ σὺν τῇ ἀρᾷ εἶνε σὺν τῇ ἀρᾷ, ποῦ σὺν τῇ ἀρᾷ εἶνε σὺν τῇ ἀρᾷ,

ποῦ σὺν τῇ ἀρᾷ εἶνε σὺν τῇ ἀρᾷ, ποῦ σὺν τῇ ἀρᾷ εἶνε σὺν τῇ ἀρᾷ,

ποῦ σὺν τῇ ἀρᾷ εἶνε σὺν τῇ ἀρᾷ, ποῦ σὺν τῇ ἀρᾷ εἶνε σὺν τῇ ἀρᾷ,

ποῦ σὺν τῇ ἀρᾷ εἶνε σὺν τῇ ἀρᾷ, ποῦ σὺν τῇ ἀρᾷ εἶνε σὺν τῇ ἀρᾷ,

ποῦ σὺν τῇ ἀρᾷ εἶνε σὺν τῇ ἀρᾷ, ποῦ σὺν τῇ ἀρᾷ εἶνε σὺν τῇ ἀρᾷ,

ποῦ σὺν τῇ ἀρᾷ εἶνε σὺν τῇ ἀρᾷ, ποῦ σὺν τῇ ἀρᾷ εἶνε σὺν τῇ ἀρᾷ,

ποῦ σὺν τῇ ἀρᾷ εἶνε σὺν τῇ ἀρᾷ, ποῦ σὺν τῇ ἀρᾷ εἶνε σὺν τῇ ἀρᾷ,

ποῦ σὺν τῇ ἀρᾷ εἶνε σὺν τῇ ἀρᾷ, ποῦ σὺν τῇ ἀρᾷ εἶνε σὺν τῇ ἀρᾷ,

ποῦ σὺν τῇ ἀρᾷ εἶνε σὺν τῇ ἀρᾷ, ποῦ σὺν τῇ ἀρᾷ εἶνε σὺν τῇ ἀρᾷ,

ποῦ σὺν τῇ ἀρᾷ εἶνε σὺν τῇ ἀρᾷ, ποῦ σὺν τῇ ἀρᾷ εἶνε σὺν τῇ ἀρᾷ,

ποῦ σὺν τῇ ἀρᾷ εἶνε σὺν τῇ ἀρᾷ, ποῦ σὺν τῇ ἀρᾷ εἶνε σὺν τῇ ἀρᾷ,

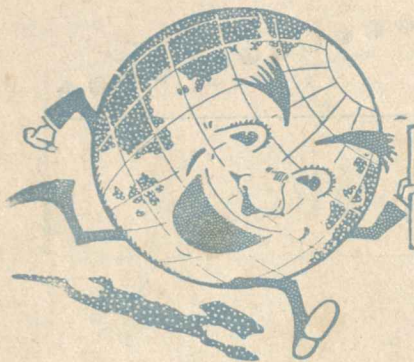
ποῦ σὺν τῇ ἀρᾷ εἶνε σὺν τῇ ἀρᾷ, ποῦ σὺν τῇ ἀρᾷ εἶνε σὺν τῇ ἀρᾷ,

ποῦ σὺν τῇ ἀρᾷ εἶνε σὺν τῇ ἀρᾷ, ποῦ σὺν τῇ ἀρᾷ εἶνε σὺν τῇ ἀρᾷ,

ποῦ σὺν τῇ ἀρᾷ εἶνε σὺν τῇ ἀρᾷ, ποῦ σὺν τῇ ἀρᾷ εἶνε σὺν τῇ ἀρᾷ,

ποῦ σὺν τῇ ἀρᾷ εἶνε σὺν τῇ ἀρᾷ, ποῦ σὺν τῇ ἀρᾷ εἶνε σὺν τῇ ἀρᾷ,

ποῦ σὺν τῇ ἀρᾷ εἶνε σὺν τῇ ἀρᾷ, ποῦ σὺν τῇ ἀρᾷ εἶνε σὺν τῇ ἀρᾷ,

KOSMOS

ΣΤΑΔΙΟΥ 31

“ΚΟΣΜΟΣ,”

Τὸ κατάστημα ποὺ ἀφ’ οὗ κατέστη τὸ ὀνομαστώτερον διὰ τὰ ἐκλεκτὰ καὶ στερεὰ τοῦ εἴδους ἐγκαινιάσαν ἤδη ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους τῆν ἀρχὴν τοῦ κέρδους ἐν τῇ μεγάλῃ καταναλώσει ἡλάττωσε τόσον αἰσθητῶς τὰς τιμὰς του ὥστε νὰ εἶνε σήμερον τὸ εὐθηνότερον. Κατάστημα τῆς πρωτεύουσας.

ΟΣΟΙ ΗΓΟΡΑΣΑΝ ΕΠΕΙΣΘΗΣΑΝ

ΟΠΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
Α. ΚΟΥΓΟΥΜΤΖΟΓΛΟΥ & ΜΗΤΡΟΠΑΠΑ
ΣΤΟΑ ΦΕΞΗ 29
ΤΟ ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΟΝ Ο. ΩΝ

ΡΑΦΕΙΟΝ Ο “ΣΥΡΜΟΣ,”
Ν. ΚΟΥΔΟΥΜΝΑΚΗ
Ὁδὸς Σωκράτους 71, ΑΘΗΝΑΙ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ἐπίπεδον πιεστήριον ἔχον πλάτος καὶ 100 x 140 δυνάμενον νὰ πέρνῃ 4 σελίδας γίσης ἡμερησίου καὶ τυπῶνον 1200 φθλ. καθ’ ὥραν. Μοναδικὸν διὰ καθημερινὴν παρχεικὴν ἡμερησίαν. Πληροφορίαι εἰς γραφεῖα μῆς

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ
ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρελήφθη ἐκ Σικάγου νέα πλουσιωτάτη συλλογὴ χρωμάτων καὶ σαπουνακία RIT, τὰ ὅποια πλύνουν καὶ βάφουν τὰ φουέματα χωρὶς βράσιμο ἐν ᾧ δὲν βάφουν τὰς χεῖρας ἢ τὰ δοχεῖα, οὔτε βλάπτουν το λεπτότερον ὕφασμα. Βαφὴ ἡγυγημένη ἀμετάβλητος.
Πωλοῦνται λιανικῶς καὶ καὶ χονδρικῶς ὑπὸ τοῦ ἀντιπροσώπου Γ. Αντίπλα, Πανεπιστημίου 82.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΙ,
τὸ Γνωστὸν Ἑμπορικὸν Κατάστημα
ΠΑΠΟΥΛΙΑ
Ὁδὸς Ἑρμοῦ 64

παρέλαβε ἐσχάτως μίαν θαυμασίαν συλλογὴν εἰδῶν πολυτελείας γιὰ κάθε γούστο. **Κάλισαι, Γάντια, Τσάντες — Πορτοφύγ, Κτέναι, Μανδήλια, Πούδραι, Κρέμμαι, Μαλλιά, Κοῦκλαι — Παιγνίδια** καὶ διάφορα ἄλλα φιλικὰ εἶδη.

Κάμετε μιὰ ἐπίσκεψιν καὶ θὰ μείνετε ὅλες κατενθουσιασμένες.

Σημ. Τὸ κατάστημα δέχεται παραγγελίας ἀπὸ ὅλας τὰς Ἑπαρχίας τὰς ὁποίας ἐκτελεῖ ταχύτατα.

Γράψατε:
ΕΡΜΟΥ 64 ΑΘΗΝΑΣ

ΣΑΝΤΡΑΝ

ΖΗΤΕΙΤΕ
ΤΗΝ ΖΩΝΗΝ
"MAILLOT"

ΔΡΚΙΜΑΣΕΤΕ
ΤΑ ΝΕΑ
ΑΡΩΜΑΤΑ
ΑΜΙΟΤ

ΟΙΚΟΣ “ΠΑΛΛΑΣ,”

ΔΟΧ ΖΗΤΩΝΟΣ ΑΡΙΘ. 31

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ. — Τεκτελοῦνται αἱ καλλιτεχνικώτεραι τυπογραφικαὶ ἐργασίαι ἐν ὁποῖα. Ἐπίσης, ἐν δικτυῖα, εἰδικήματα αὐτοκινήτων καὶ.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ. — Πωλοῦνται ὅλαι αἱ ἐκδόσεις τοῦ Οἴκου «Παλλας». Ζητήσατε τὸν κατάλογον.

ΔΑΝΕΙΣΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ. — Μὲ 50 λεπτὰ τὴν ἡμέραν διαδίδεται εἰς τὸ ὅπῃ τις θὰ μὴν δώσῃματα Ἑλληνικὰ καὶ Γαλλικά.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ κ.κ. ΕΚΔΟΣΤΑΙ
ΒΙΒΛΙΩΝ, ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ
ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

Τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα

Κ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τελείως ἀνακαινισθέντα καὶ πλουτισθέντα διὰ στοιχείων καὶ νέων μεγάλων Γερμανικῶν μηχανημάτων, εἰδομένων τὸν κ. κ. ἐκδόσεις βιβλίων, ἡμερησίων καὶ περιοδικῶν διὰ ἀναγνώσας πᾶσαν τὴν εὐρωπαϊκὴν ἐργασίαν τὴν νὰ τὴν ἐκτελέσων μετὰ ταχύτητα καὶ καὶ μηχανικὴν εὐρωπαϊκὴν 7 Λένα 7